

GROOVE

Nummer 10 • 2008 Sveriges största musiktidning

Prenumeranter får
Unik CD

• Hello Saferide • I Am Not •
• Skilla • NuiNui •
• Måttan Jive • Tima Räisänen •

TIMBUKTU + DAMN!

Från morgon till sen kväll

Bäst 2008

Listorna över årets höjdpunkter

Franz Ferdinand

Midaircondo

Love Is All

A Place To Bury Strangers MGMT

As In RebekkaMaria Ida Redig

Gaby And The Guns First Aid Kit

Frida Hyvönen Robert Svensson

LUGER PRESENTERAR

TONIGHT: FRANZ FERDINAND

21 MARS
STOCKHOLM
CIRKUS

BILJETTER SÄLJS VIA CIRKUS PÅ 08-660 10 20 OCH WWW.CIRKUS.SE, SAMT TICNET PÅ 077-170 70 70 OCH WWW.TICNET.SE.

SINGELN "ULYSSES" UTE DEN 21/1 OCH ALBUMET "TONIGHT: FRANZ FERDINAND" UTE DEN 28/1

www.franzferdinand.co.uk

LUGER
WWW.LUGER.SE

Domino

SVERIGES RADIO PRESENTERAR

P3 GULD 2009

EN HYLLNING TILL SVENSK MUSIK

LIVE PÅ SCANDINAVIUM DEN 17 JANUARI 2009

MASKINEN MARKUS KRUNEGÅRD
DETEKTIVBYRÅN

JOHN
ME

HÅKAN

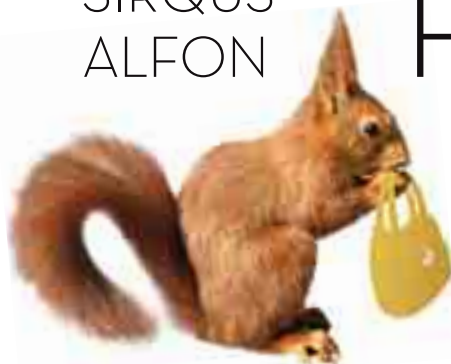
HELLSTRÖM

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

TIMBUKTU & DAMN!

SIRQUS
ALFON

HAMMERFALL

HELLO AMANDA JENSSEN
SAFERIDE ADIAM DYMOTT

ANNA

TERNHEIM

PROGRAMLEDARE: ANDERS "ANKAN" JOHANSSON

PLUS HEMLIGA GÄSTER!

RÖSTA PÅ DE NOMINERADE PÅ SR.SE/P3

DIREKTSÄNDNING I SR P3 KL 20.03

SÄNDS ÄVEN I SVT SAMMA KVÄLL KL 21.00

BILJETTER: GOT EVENT BILJETT SCANDINAVIUM, TEL 031-8110 20
TICNET TEL 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE SAMT TICNETOMBUD

RYAN MUIR

- 7 Love Is All ▲**
- 7 6 frågor till First Aid Kit**
- 8 Christmas strikes back**
- 8 A Place To Bury Strangers**
- 10 Blågult guld**
Gaby And The Guns
Ida Redig
Robert Svensson
As In RebekkaMaria
- 13 Midaircondo**

SÖREN SOLIKÄR STARRBIRD

- 15 Franz Ferdinand ▲**
- 16 Timbuktu + Damn!**
- 20 Bäst 2008**

- 22 MGMT ▲**
- 22 Recensioner**
Live: Frida Hyvönen
Album, DVD + Böcker
- 31 Groove CD 10 • 2008**

Musikåret 2008

Då var det dags att sammanfatta musikåret 2008, hos oss gör vi det med tre olika listor. Det känns fortfarande aktuellt att lista årets album, men så klart även låtar, och konserter är ju en allt viktigare del av artisters sätt att fungera i dessa tider med nedladdningar. Så håll till godo, mina listor ser du nedan och ett gäng till finns på sidan 20 och resten väntar på dig på www.groove.se.

Årets album 2008

1. Timbuktu – *En high 5 & 1 falafel*
2. Håkan Hellström – *För sent för Edelweiss*
3. Joel Alme – *A master of ceremonies*
4. Dungen – 4
5. Glasvegas – *Glasvegas*
6. Gnarl Barkley – *The odd couple*
7. Hästpojken – *Caligula*
8. Nada Surf – *Lucky*
9. Lil Wayne – *Tha Carter III*
10. Saft Stockholm – *Ordet*

Årets låt 2008

1. Håkan Hellström – *Kärlek är ett brev skickat tusen gånger*
2. Glasvegas – *Geraldine*
3. Guldgossen – *Cpfingret*
4. Asian Dub Foundation + Iggy Pop – *No fun*
5. Frida Hyvönen – *Dirty dancing*

Årets konsert 2008

1. The Raconteurs – FiB Benicassim, Spanien
2. Neil Young – Way Out West, Göteborg
3. Prop Dylan – Peace & Love, Borlänge

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon **031-833 855**
Elpost info@groove.se
Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Mats Almegård	Robert Lagerström
Jonas Appelqvist	Daniel Magnusson
Alexandra Bengtsson	Mikael Malmberg
Roger Bengtsson	Maria Petersson
Fanny Bildsten	Emma Rastbäck
Mathilda Dahlgren	Thomas Rödin
Nina Einarsson	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Edith Camilla
Klara Grape	Svensson
Anna Gustafsson	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	Carl Thunman
Björn Owen Johansson	

Praktikant **Björn Schagerström**

Tryck **VTT Grafiska**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Kent
Box 1991 - 2008
Innehåller allt och lite till med Sveriges största band! 399:-

Guns N' Roses - Chinese Democracy
Gnugga ögonen, nu den här!
CD 185:-

Titiyo
Hidden
CD 165:-

Anna Ternheim
Leaving On A Mayday
CD 185:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

WHEN THE DARK DOES WHAT THE DARK DOES BEST IT'S

DEATHSTARS

NIGHT ELECTRIC NIGHT

LIMITED GOLD EDITION CD + DVD IN DIGIBOOK,
JEWELCASE CD, PICTURE LP IN GATEFOLD
& DOWNLOAD AVAILABLE!

OUT: **JANUARY 28TH**

WWW.DEATHSTARS.NET / WWW.MYSPACE.COM/DEATHSTARS

DOWNLOAD SINGLE:

DEATH DIES HARD

OUT: JANUARY 5TH

DOWNLOAD AT

LIMITED
Gold Edition

CD + DVD IN DIGIBOOK
3 BONUS TRACKS & FREE TAIYI
VIDEO CLIP AND MORE

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 13500 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... order free at
Nuclear Blast - Oeschtrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel: +49 (0) 7162-58805 - Fax: +49 (0) 7162-20554 - email: mailto:info@nuclearblast.de

LOVE IS ALL

Otåliga melodier

RYAN MUIR

Göteborgsbandet Love Is All har precis släppt sin andra fullängdare fylld med karaktäristiskt hetsig och charmigt peppande pop. Nu gör de en ny turnévända i USA, den tionde i ordningen. Gitarristen Nicholas Sparding berättar om hur inspirationen återvände efter en tid av frustration.

– När vi skrev på för Parlophone var det i en period som var som den sista dödssucken för skivindustrin. Vi var bland dom sista som fick ett klassiskt kontrakt. Dom gjorde ett stort misstag, skrattar Nicholas.

Varför blev det just ni?

– Jag tror dom ville ha lite indie-cred. Annars har dom ju bara sådana som Robbie Williams, Coldplay och Kylie.

Det stora skivbolaget hade sina invanda rutiner kring hur ett band skulle lanseras. Love Is All skickades ut på förbandsturnéer och Londons tunnelbana tapetserades med stora affischer på bandet.

– Det var helt bisarrt. Ser man sådana affischer tänker man ju ”jag har aldrig hört talas om dom, det måste vara ett desperat försök att marknadsföra det här bandet”. Band på vår nivå klarar sig mycket bättre på egen hand än att ha storbolag som ska försöka marknadsföra dom och trycka ner band i halsen på folk uppifrån.

Idag är läget helt annorlunda. Bandet sköter det mesta på egen hand, bokar turnéer, ordnar med sin egen merchandise och har till och med mixat den nya skivan själva i replokalen.

– När vi skulle börja spela in skivan var det en ganska olycklig period. Vi stod emellan så många läger och så hade

vi vår egen ångest att tampa med. Hur ska vi kunna tillgodose allas förväntningar och samtidigt vara nöjda själva?

Love Is All hittade tillbaka till hur de verkligen ville ha det och alla, inklusive skivbolaget, var nöjda. Och i USA, det enda land där skivan hittills är släppt, har kritikerna radat upp positiva omdömen.

Eftersom Love Is All började ge ut skivor på det amerikanska indiebolaget What's Your Rupture? är det också i USA de spelat mest. Det är där de har sitt hjärta, som Nicholas Sparding uttrycker det.

Finns det någon skillnad mellan att spela i USA och Sverige?

– I Sverige är det mer uppdelat i genrer vilket gör att här är det ofta en renodlad indiepublik vi spelar för. Det är förstås en väldigt bra publik men det är ju lite synd att man missar så många. Därför gillar jag att spela på studentnationer, det blir lite bredare.

– I USA upplever jag det som lite mer öppet. Jag kommer ihåg första gången vi var där och spelade och det kom stora biffiga latinos med tatueringar upp till öronen. Jag tänkte ”shit, dom kommer hata oss”. Sedan så stod dom längst fram och hoppade och köpte skivorna efteråt.

Nya albumet *Hundred things keep me up at nights* låter som en väldigt

naturlig fortsättning på föregångaren *Nine times that same song*. Ljudbilden är väldigt mycket ”allt hela tiden” och energiskt melodiös.

På vilket sätt återspeglar musiken Love Is All som personer?

– Ganska väl. Alla är jävligt neurotiska, vi pratar gärna mer än vi praktiserar, är otåliga och lite förhastade sådär.

Otåligheten märks i replokalen, när någon kommer med en låtidé börjar alla spela så fort det första ackordet är slaget. Bandet lägger ner mycket tid på arrangemangen men när det är dags för inspelning måste det gå fort.

– Vi gör sällan fler än tre tagningar per låt. Om man polerar för mycket har vi märkt att låtarna dör lite. Det måste skava lite för att det ska vara intressant för oss.

Det aviga skaviga soundet har de gemensamt med de amerikanska band de spelar med i december, såsom Crystal Stilts och Vivian Girls. När Nicholas ställs inför frågan om vilka svenska band de känner släktskap med nämner han bob hund och Silverbullit, på grund av deras anti-attityd till musikaliska konventioner. Två ruskigt bra liveband dessutom, precis som Love Is All.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

First Aid Kit...

... som består av systrarna Johanna och Klara Söderberg. Deras inspirerade folkpop fick tidigare i år kritikerna på fall med minialbumet *Drunken trees*. En skiva som gavs ut på The Knifes Rabid Records. Nu är de aktuella med ett antal spelningar utomlands, bland annat på Eurosonicfestivalen i Holland.

Har ni gjort mycket nya låtar sedan ni släppte *Drunken trees*?

– Ja, vi hoppas på att kunna släppa ett album nästa år. Det är lite osäkert när. Kanske till hösten, men senast 2010.

Vad har ni för förväntningar på Eurosonic och dom andra lite mer showcasinriktade spelningarna?

– Vi tänkte bara spela och ha lite kul.

Har ni spelat något utomlands innan?

– Ja, i Holland och Danmark. Vi blir faktiskt mer självsäkra då vi får prata engelska, man blir mer inne i rollen. Ja, vi är bättre utomlands, haha.

Har ni fått mycket respons från utlandet?

– Ja, särskilt efter Fleet Foxes-covern vi la ut på Myspace.

Känns det konstigt att vara ihopkopplad med ett annat bands låt?

– Lite kanske. De är ju ett av dom mest hypade banden just nu, så det är ju inte så konstigt att det har blivit uppmärksammat. Men det är inget fel med att bli förknippad med ett så bra band. Folk lyssnar ju på våra låtar också.

Vad lyssnar ni mest på just nu?

– Karen Dalton, Bon Iver, Vashti Bunyan, Megapuss. Dungen har jag börjat lyssna på också. Och John Regan, han är inte så känd.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Fler artiklar
& recensioner

www.groove.se

Christmas strikes back

På bussen sänker sig mörkret över oss. Omgiven av julreklam sitter man där och är trött och mumlar något om årstiden, och kanske säger man något uppgivet om att vara människa, men så kommer man på sig själv med att man inte borde klaga, och säger något om hur lyckliga vi ska skatta oss som har tak över huvudet, men det känns ändå inte bra i magen.

Ni vet hur magkänslor funkar. Först försöker man ignorera dem, men tids nog slår de tillbaka med enorm kraft, och då kan man inget göra annat än att lyda dem, även om det skulle innebära krig.

Så till slut kan man inte hålla sig längre. Julreklamen är för provocerande. Överallt möts man av dessa julskivor, med skinande vita tänders och glansiga blickar som sprider Budskap. När allt är som värst ska hyllorna fyllas av Jöbacks och Diamonds och i bussen hänger affischer som påminner en om att det finns folk som vill sprida lite glädje i vintermörkret.

Man känner efter i jackfickan – och jepp – fickkniven är där. Man släpper fram all sin julrede, drar kniven och hugger ut ögonen på den där julartisten, och man hugger och hugger och svetten tränger fram ur tinningarna, kanske försöker en vän av ordning hindra en, men då väser man mellan tänderna och spänner blicken i honom. Sedan borrar man in fickkniven i hjärtat på julartisten och vrider om, långsamt. Kniven får sitta kvar, för en plågsam och utdragen död.

Men nästa år är glädjespridarna tillbaka, med ännu glansigare blickar och glittrigare hårsvall, och det börjar kännas tröttsamt att hugga ögon ur affischer genom hela advent. Det känns meningslöst, även det.

För hur mycket hat man än känner, så är ju dessa glädjespridare också skapade ur hat. Tänk hur julartisterna har det hela året. I elva månader måste de se slyngelpopare fylla nöjesidorna med sina egoistiska ambitioner, berättandes om hårda fester och ångestsyndrom. Glädjespridarna måste leva i ett elva månader långt förfall, men de saknar knivar. Allt de har är pengar och kärleksbudskap.

Så när julen väl nalkas, enas de. Då ger de igen. De har bara en månad på sig, så det gäller att mobilisera alla trupper. Tänderna ska vara aldrig så vita och budskapen aldrig så kärleksfulla. Men de vinner aldrig, när januari kommer är alla ångestartisterna tillbaka, fortfarande med otvättat hår.

Det är julartisterna som är orsaken till ångestartisterna och vice versa. Det enda som skulle kunna sätta stop för kriget är om vårt folk tvättar håret och börjar sprida Budskap året om, då skulle julisarna bli förvirrade och slänga in handduken. Men vi vet ju att det är en omöjlighet, lika omöjligt som det är för Jöback att lämna håret otvättat, så kriget kommer att fortsätta i all evinnerlighet.

God jul. Glöm inte kniven.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

A PLACE TO BURY STRANGERS

Riktigt jävla stört

A Place To Bury Strangers är sjuka. Trummisen Jay Space sitter på en uppochnedvänd ölback och tittar i golvet. Han har på sig en stor vinterjacka inomhus och hans fickor är full av ölflaskor. Basisten Jono Mofogger på golvet och sover och jag står i en korridor och pratar med sångaren och gitarristen Oliver Ackerman.

– **DOM FLESTA LÅTARNA** på plattan är bara demos, det var aldrig meningen att dom skulle hamna på skivan. Det är jag som bara satt hemma i mitt hus och spelade in, det var därför jag inte ville släppa dom, det kändes inte som en färdig platta. Men dom tjuvade på mig och nu är jag glad, livet har varit bra sen dess.

På mindre än ett år har A Place To Bury Strangers varit förband åt sina idoler The Jesus And Mary Chain på deras återföreningsspelningar, öppnat för Nine Inch Nails på deras stadiumturné i USA, varit förband åt The Dandy Warhols och nu åker de runt Europa med MGMT.

– Men det var hela tiden meningen att det skulle vara ett band, så därför blir liveupplevelsen en helt annan än vad du får från skivan. På skivan vet du hela tiden vad som ska hända och man försöker få ner idéer. Men live utforskar man vart musiken tar en, man vet aldrig vad som ska hända och man låter sig helt bli tagen av musiken så får den föra iväg dig.

Har er volym nåt med det att göra? För ni spelar otroligt högt.

– Ja delvis. En sak är att jag inte kan få till dom ljuden jag vill om inte min förstärkare är vriden i botten, och sen är det en upplevelsegrej. Det är en del av upplevelsen och vad vi vill med vår musik.

Jay tittar upp från golvet och nickar och plockar upp ytterligare tre öl från fickorna på jackan och bjuder.

Så hur ser det ut efter den här turnén?

– Vi har en och en halv månad ledigt så förhoppningsvis kan vi använda den tiden åt att göra klart nästa skiva.

Har ni redan börjat med den?

– Ja, vi spelar in den hemma hos mig och försöker spela in lite varje gång vi är hemma i Brooklyn. Vi har inte satt en deadline eller nåt, men jag är väldigt exalterad över våra nya låtar och jag kan knappt vänta på att få fortsätta jobba med dom. Men jag tror att vi kommer att vara klara i slutet på januari.

Hur låter det hittills?

– Helt galet. Riktigt jävla stört. Det kanske låter för galet och stört just nu, men du måste helt enkelt lita på mig att det kommer att bli bra och jag vet vad jag gör.

För mig är A Place To Bury Strangers det mest spännande jag hört på väldigt länge och jag ser verkligen fram emot att se dom live. Oliver berättar att de inte har någon låtlista på scenen utan bara tar det som det kommer och det märks. 20 minuter in i konserten tar den en helt annan riktning när de börjar jamma loss och Oliver sliter strängarna av gitarren medan resten av bandet fortsätter att spela. Han tar då fram en ny gitarr och fortsätter låten som om ingenting hänt. Så jag hoppas och tror att deras nya skiva är allting som de säger. Och kanske lite till.

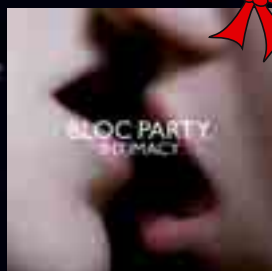
MATHIAS SKEPPSTEDT

COOP

Bloc Party Intimacy

Bloc Partys hittills starkaste platta
22 feb Vega, Köpenhamn
24 feb Cirkus, Stockholm

 149:-

Lambchop OH (Ohio)

"Alla mår bra av en skvätt Kurt då och då"
Åftonbladet

  139:-

Calexico Carried to dust

Americana och
mexicana i perfekt harmoni

 149:-

Martha Wainwright I know you're married but I've got feelings too

Tretton små musikaliska under

  149:-

Conor Oberst Conor Oberst

Bright Eyes sångare gör solosuccé
Innehåller singeln Souled out!!!

 139:-

Spiritualized Songs in A and E

Jason Pierce lurar döden på
detta elektriska album

  149:-

Fleet Foxes Fleet Foxes

Fantastiska melodier
och förtrollande stämsång

 149:-

Travis Ode to J Smith

Skottarnas bästa skiva sedan
The invisible band

  169:-

JONATHAN MYREN

Ida Redig

Avskalad singer/songwriter i sakta mak

Hon har bara skrivit och spelat in sin egen musik i drygt ett år, med trots det har musikbranschen redan hunnit få upp ögonen för hennes enkla och avskalade musikskapande. Hon har redan hunnit agerat förband till Kris Kristofferson och blivit kallad Göteborgs nästa pophopp.

– Jag har fått mycket spelningar vilket är jättekul. När det gäller att göra en platta har jag känt att jag inte vill stressa fram något, för jag vill först och främst ha roligt när jag gör musik.

När hon upptäckte att pianot var för otympligt att släpa runt på blev gitarren ett bra komplement, vilket också kommer att vara huvudinstrumentet på EP:n som hon hoppas kunna bli klar med till våren.

– Jag spelar in mina låtar där det finns tid och plats och där det finns schyssta människor. Bland annat i en jättemysig studio på landet, ungefär en timme utanför Göteborg.

Ida Redig vill göra musik som är enkel att lyssna på och lätt för örat att ta

till sig. Texterna förmedlar känslor, åsikter och tankar kring livet som hon levererar med hjälp av sitt lågmälda gitarr- och pianokomp.

I våras fick hon erbjudande från ett stort skivbolag om att spela in några låtar i deras studio i Stockholm. Men det var något som skavde.

– Jag tyckte inte det kändes riktigt hundra. Det blir väldigt annorlunda, när allt ska anpassas efter radio. Allt skulle klippas ner i småbitar och pusslas ihop. Då tycker jag man förlorar lite av konsten. Jag tycker inte man får glömma bort det fina och genuina i att spela in en låt i en tagning och få det att låta bra.

Ida Redig gör saker i sin egen takt och på sina egna villkor. Det viktigaste är inte att det går fort, utan att det blir bra. På den kommande EP:n jobbar hon utifrån sina egna premisser och under tiden kommer denna sångfågel att fortsätta åka runt och charma publiken med sin ärlighet och kärlek till sitt musikskapande.

MIKAEL MALMBORG

Gaby And The Guns

Svala skånska chansoner

Från ett Lund där alla som på sista tiden lyckas musikaliskt heter Ola, Måns eller Amanda kommer då slutligen ett par musiker utan några Idolprefix. Gaby And The Guns är bandet som beskrivits som "Lunds bäst bevarade hemlighet", men efter mediehyllningar, ett uppträdande på SVT och en ny EP kan de inte riktigt längre beskrivas med dessa ord. Deras speciella, förföriska svenska pop har släppts lös och de är fast beslutna att fortsätta erövringen.

Jag träffar två tredjedelar av bandet, Gaby Ryd och Jens Almqvist (fattas gör Johannes Ekdahl Du Rietz) på ett stökigt Malmöcafé. **Ni har spelat ihop i snart två år nu. Hur har ni utvecklats?**

– I början var det jag som hade låtar som verkligen var mina, och jag ville att dom skulle spela precis som jag sa att dom skulle spela. Det var min grej helt enkelt, och jag ville att det skulle vara det, säger Gaby.

– Det var ju två år sen, säger Jens, och då var vi mer kompband. Vi spelade runtomkring henne. Men det är ju inte så inspirerande att vara någons kompband, så vi blev ett band istäl-

let. Även om det fortfarande är Gaby som gör dom avgörande dragen i dom flesta låtar, så gör vi musiken tillsammans.

Berätta om resultatet av detta, EP:n.

– Resultatet är superbra, något vi är väldigt stolta över. Vi har inte fått nån hjälp utifrån utan verkligen gjort allt själva, och våra olika krafter har verkligen förenats, vi har kunnat ta vara på allas talanger. Det är inte bara Gaby, utan Gaby And The Guns.

Och vart vill ni?

– Det som jag tycker är gött med att vi sjunger på svenska är att vi vill vara i Sverige, det känns bra att sjunga på svenska och vi vill stanna här ett tag. Med många band är dom här typ ett år och ska sen direkt leta sig ut och tänker knappt på sin publik i Sverige. Dom åker iväg och så ser man aldrig dom. Jag vill att det ska bli personligare än så, säger Gaby.

– Man tänker på dom gamla pophjältarna från Sverige, det är ju ändå så man vill bli liksom, säger Jens. Hellre vara med i en vispobok än att vara med på *Absolute music*-plattan.

NINA EINARSSON

DANIEL JALMÉRÄTT

Robert Svensson

Solo men inte ensam

Robert Svensson är inte speciellt gammal men redan ett känt namn på indiehimlen. Tillsammans med bandet Mixtapes & Cellmates har han släppt två EP-skivor och en självbetitlad fullängdare. Idag har bandet tagit en paus för att åter gå in i studion i början av nästa år. Och medan Mixtapes & Cellmates tar det piano har Robert Svensson passat på att styra upp sitt soloprojekt.

Skivan *Young punks are on the never-never* släpptes i höst och handlar enligt Robert själv om att flytta från landet till storstan. Hur det är att börja jobba på ett skitjobb, betala hyran, bli sambo med en tjej, förlora gamla vänner och skaffa sig några nya.

– Det är en slags växa upp-skiva. Jag minns saker och romantiserar dom, säger han.

På *Young punks are on the never-never* gästar en rad svenska artister, bland annat Markus Krunegård och Adam Olenius från Shout Out Louds.

– Sähär i efterhand tycker jag att dom kanske blev lite väl många. Men det var någon slags jantegrej, kände att jag behövde ha med andra än mig själv på skivan för att den skulle berättiga sin plats. Sen blir det enklare att lyssna på skivan själv när det är andra än jag själv med, säger Robert.

Robert Svenssons musik är både dansant och vemodig. Musikinfluenser finns där, ibland märks det tydligt. Men enligt honom själv gör det inget om det skulle höras vart han hämtar sin inspiration ifrån. Själv lyssnar Robert på The National eller Bear Quartet vars trummis Jejo Perkovic också gästspelat på plattan.

När jag ringer upp Robert är han just hemkommen efter ett pass i hemtjänsten. För även om man släpper skivor och spelar på klubbar runt om i landet måste man ha ett riktigt jobb för att klara av hyran.

– Jobba i hemtjänsten är ofta konstigt och ibland helt okej. Man går hem till gamla tanter, någon har varit frisör åt kungen och en annan äter bara mazariner och fiskgratäng. Jag får ju höra en hel del rövarhistorier.

Tyvärr hotar cheferna med att det inte kommer att finnas något jobb framöver så därför måste han tacka ja hela tiden. "Det är svårt att hinna med allt man vill göra", säger Robert.

KLARA GRAPE

ANDERS VON GREFFELSTEIN

As In RebekkaMaria Elektrisk pop i olika nyanser

ATT "BJUDA PÅ SIG SJÄLV" verkar ha olika betydelse beroende på vid vilken scen i vilken del av (musik-)landet Sverige man befinner sig. I de södra delarna verkar popscen mest likna ett enda stort Versailles-party där gränslöshet är en dygd och de ledande aktörerna kallar sig för namn som The Ark eller Lamont. Eller släpper renässansflirtande debutalbum med titlar som *Queen in France*. Vilket är precis vad Öresundsregionens egna Marie-Antoinette har gjort.

Förr känd som Lampshade-RebekkaMaria, sångerska i dansk-svenska electrobandet. Från och med nu i första hand känd som As in RebekkaMaria, soloprojektet som låter poppigare och lite mer uppsluppet än moderskeppet. Och nuförtiden är hon kanske mer vår sak än Danmarks. Bosatt i Malmö sedan tre år som hon är. Och av danskan hörs inte ett spår. **Vad är grejen med Malmö och moore is moore, är det någon lokal grej eller?**

– Det kan vara så! Det är möjligt faktiskt. Jag är ju dansk men... Det finns mycket av det där tänket i Köpenhamn som ju är en stad där allting är lite mer arty-arty och där det finns en större tradition av att sätta en crazy touch på sitt konstnärskap. Svenskar är, generellt sätt, lite mer ordentliga tycker jag. Sedan måste man ju ha i åtanke att Danmark är ett rockland, Sverige ett popland. Det är skillnad. Mentaliteten är en annan i Danmark. Det finns en tradition som säger att man får tänka konceptuellt, att man får låta det visuella ta plats.

Du själv då. I videon till Yours truly är du en förförisk dominatrix med sotiga ögonlock skrudad i fräsigt kolsvart balklänning. Allt det här teatraliska, experimentella, de stora gesterna, var kommer det ifrån?

– Jag tycker om att leka, jag har dansat sen jag var liten, har hållit på med show, cirkus, allting.

Så är det någon slags persona hon har lagt sig till med? Är hon skitblyg egentligen?

– Jag har ju en liten diva inom mig, en personlighet som jag bara känner att jag kan få mitt fulla utlopp för som artist. Själv uppskattar jag när folk gör någonting mer på scenen, som ju är den enda platsen där man kan välja att få utlopp och vara så mycket mer än vad man kan i det verkliga livet.

Det känns som om din musik är ett ständigt samspel mellan ytterligheter och du själv ser både näpen och hänsynslös ut. Vad är det som är så fint med kontraster?

– Kontraster behövs för att man ska kunna bli hel som människa. Om man – till exempel – lyckas kombinera rastlöst, flängigt turnéliv och en stabil och trygg vardag att komma hem till. Då får man balans. Tror jag. Eller så är det för mig i alla fall.

FANNY BILDSTEN

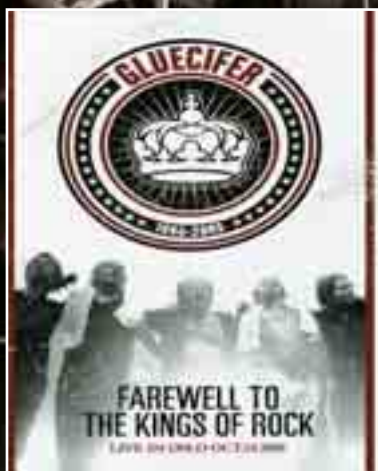
INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

LEGION OF THE DAMNED - CULT OF THE DEAD
 ÄNTLIGEN ETT NYTT ALBUM MED EUROPAS SVAR PÅ SLAYER! OTROLIGT VÄLSPELAT MED ETT DRIVANDE TRUMSPEL OCH VASSA GITARRER OCH INTE MINST EN GENUIN AGGRESSIVITET.
MASSACRE

GOTHMINISTER - HAPPINESS IS DARKNESS
 HÄR TAR GOTHMINISTER GOTHEN TILL ETT HÄRDARE SOUND OCH LÄTER ELEKTRONIKEN STÅ FÖR GRUNDERNA OCH GITARREN MER I CENTRUM. DEN LIMITERADE VERSIONEN AV ALBUMET INNEHÅLLER TRE BONUS-VIDEOS. ETT MÅSTE FÖR FANS AV DEATHSTARS OCH RAMMSTEIN!
E WAVE

GLUECIFER - FAREWELL TO THE KINGS OF ROCK
 THE KINGS OF ROCK, GLUECIFER, KASTADE IN HANNDUKEN 2005. HÄR KOMMER NÙ DERAS SISTA SPELNING TILLSAMMANS MED DERAS VIDEOS. 22 LIVE LÅTAR OCH 10 VIDEOS. BLÄNDANDE ROCK PÅ ETT SÄTT SOM BARA GLUECIFER KUNDE LEVERERA!
MATE IN GERMANY

EDGUY - SINGLES
 HELT NY "BEST OF" MED 14 AV EDGUY'S STÖRSTA LÅTAR. INNEHÅLLER BL.A. "SUPERHEROES", "LAVATORY LOVE MACHINE", "KING OF FOOLS" OCH "BLESSING IN DISGUISE".
 100% POWER METAL!
NUCLEAR BLAST

MUSTASCH - IN THE NIGHT
 SVERIGES TYNGSTA ROCKBÄND, GRAMMIS VINNARNÄRNA MUSTASCH, SLÄPPER NU SIN FÖRSTA LIVE-DVD, INSPELAD I GÖTEBORG OCH FYLLED MED BONUSMATERIAL. MISSA DESSUTOM INTE BÄNDET PÅ TURNÉ!
REGAIN

TANKARD - THIRST
 BÄNDET SOM HAR EN HISTORIA SOM VARAT I 25 ÅR ÄR NÙ AKTUELLA MED SITT 14:E STUDIOALBUM! MELODISK THRASH METAL NÄR DEN ÄR SOM BÄST! -TANKARD DISPLAY THEIR VERY OWN SENSE OF HUMOUR, COMBINED WITH THE WISDOM OF "25 YEARS IN BEERS!"
AFM

HEAD - SAVE ME FROM MYSELF
 BRIAN "HEAD" WELCH, KÄND SOM EN AV GRUNDERNA TILL DET EMINENTA BÄNDET KORN, ÄR NU AKTUELL MED SITT DEBUTALBUM. THIS IS A ROCK AND ROLL JOURNEY UNLIKE NO OTHER!!
AFM

BULLET & SABATON
 STOR EUROPATURNÉ MED SABATON, BULLET OCH HAMMERFÄLL! KOMMER TILL GÖTEBORG 23/3 OCH STOCKHOLM 29/3.
BLACK LODGE

DESSA SABATON CD'S SAMT BULLET FINNS NÙ TILL MID-PRICE I DIN SKIVBUTIK!
 ÄVEN FÖLJANDE CD FINNS TILL MID-PRICE JUST NÙ:
 ■ DEATH BREATH - STINKING UP THE NIGHT
 ■ FACESHIFT - RECONCILE
 ■ HELLFUELED - MEMORIES IN BLACK
 ■ INSANIA (Stlm) - AGONY GIFT OF LIFE
 ■ MAZE OF TORMENT - HIDDEN CRUELTY
 ■ MÄNEGARM - VARGSTENEN
 ■ RAISE HELL - CITY OF THE DAMNED

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!
 Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

För tre år sedan kom det omskrivna albumet *Shopping for images*. En plats för akustiska instrument, tre sångstämmor och mer svårbestämda ljudkällor invirade i en elektronisk matta. Nu jobbar Midaircondo för fullt med uppföljaren. Groove har besökt duon i deras lokal.

SOLEDA GARCIA SALAS

Portabel audiovisuell upplevelse

FRAMFÖR EN STOR DUK där kammaneter i svartvitt simmar förbi står Lisen Rylander och Lisa Nordström och frammanar fantastiska ljud. Saxofon, flöjt, laptops och små lådor som jag inte vet namnet på loopas och läggs till. Tillsammans bygger de upp Midaircondos säregna, vackra låtar, som glittrar likt maneterna på de projicerade filmerna.

Några veckor senare sitter Lisa och Lisen i deras kreativa center REX-studion uppe på Kungshöjd med fin utsikt över Göteborg. Studion, som ibland agerar konsertlokal, är till hälften belamrad av flyttlådor, som är "mellan vindar".

Er musik är ganska svår att beskriva. Det går inte att bara säga "den här låten är vemodig", även om det finns element av det också. Tänker ni i känslor när ni gör musik?

– När vi improviserar blir det väldigt direkt. Då tänker man inte så mycket på det viset. Men det är klart, när man sitter med vissa inspelningar blir det ju mer att man kan efterkonstruera, att jag vill ha mer av det här soundet, säger Lisen.

– Jag fattar vad du menar. Det finns en sorts motsägelsefullhet. Man gör ett lager där man menar något och så kommer ett annat lager med en helt annan innebörd. Och så bildar dom något tredje. Jag tror

att vi ofta går med lite grann och sedan känner man att nej, jag måste gå emot! Så lägger man något som skapar en friktion, så det blir mångbottnat och lite av en isbergseffekt. Av alla lager bildas något som är svårt att sätta fingret på.

– Det är det lyxiga med att improvisera, att man aldrig kan säga att man blir inklämd i ett hörn, för det är hela tiden upp till en själv att förändra soundet. Det är bara vi två, då har man ett ansvar, säger Lisa.

– Både att ta för sig och att ge plats, menar Lisen.

Ofta går electronicaspelningar ut på att bandet står och stirrar på sina laptops. Det har aldrig varit ett alternativ för Midaircondo. De vill göra det till en större upplevelse. Det visuella har alltid varit viktigt.

– Grundkonceptet fanns från början, från dom första spelningarna har vi haft scenkläder, video och varit medvetna om att vi står på en scen framför folk. Det är väldigt skönt när man åker runt och spelar att man har sin egen värld som man återskapar utan att det blir olika. En portabel audiovisuell upplevelse.

Vid sidan av Midaircondo är projekten många. Lisen spelar med jazzkvartetten

The Splendor, Lisa har tidigare i höst gett ut soloskivan *7 states of passion*. De har tillsammans och för sig gjort musik till tv- och filmproduktioner samt till dansföreställningar och performances. Det var för övrigt när Lisa regisserade en föreställning, där Lisen på saxofon och en norsk slagverkare utgjorde ensemblen, som de träffades. Från de musikaliska uppdragen har de plockat bitar och infogat i låtarna som kommer på skivan.

Ett exempel är projektet som Lisa hade på ABB:s fabrik där hon skulle inspirera fabriksarbetarna till konstnärliga processer. Efter projektåret satte Midaircondo upp en föreställning med utgångspunkt från fabriken. De samlade bilder, ljud och även metallbitar, som de spelade på under konserten.

– Vi gick fram till en maskin och bara "yeah, det här svänger" och arbetarna bara "eh". Dom hör ju det där varje dag, säger Lisen.

Ljud från fabriken har nu letat sig in i Midaircondos musik. Den första nya låten jag får höra drivs fram på en tung botten av samplade maskiner. En annan förenar en stråktrio och flödande basgångar. Låtarna ändrar karaktär, står

aldrig still. Det känns eget och flerdimensionellt. Och låter fantastiskt bra.

– Förra skivan var väldigt så, att vi satte på inspelning och improviserade och klippte ihop till låtar i efterhand. Men på den här skivan har vi haft lite klarare strukturer när vi började spela in, plus att vi lägger på saker efteråt, säger Lisen.

Midaircondos eklektiska sound har gjort att de dykt upp i vitt skilda sammanhang. De har spelat på jazzfestivaler och gjort hyllningskonserter till Stockhausen.

Vilket är det märkligaste sammanhanget ni uppträtt i?

– Vi reser mycket och man blir alltid inspirerad, så vi försöker hitta sätt att fånga lite av det och omsätta det i vår musik. Så när vi var i Marocko i maj gjorde vi en improvisation på Djemaa El Fna-torget i Marrakech. Idén var att spela in med loop-pedalerna, bli inspirerad av miljön och få med lite ljud därifrån. Men vi hade lurat på oss så det var bara vi som hörde vad som hände. Det blev som en konstig performance, folk samlades i en stor ring och trodde att vi uppträdde fast dom inte kunde höra någonting. Vi hade fått igång ett bra beat och var helt inne i vår grej, säger de och skrattar.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

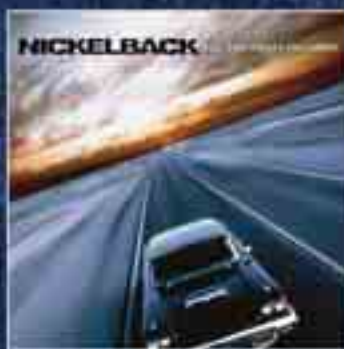
JULKLAPPSTIPS FÖR HELA FAMILJEN

SLIPKNOT 99,-

RAISED FIST 79,-

NICKELBACK 99,-

BAD RELIGION 79,-

THE HIVES 79,-

SOCIAL DISTORTION 79,-

DREAM THEATER 99,-

MILLECOLLIN 99,-

DOWN 99,-

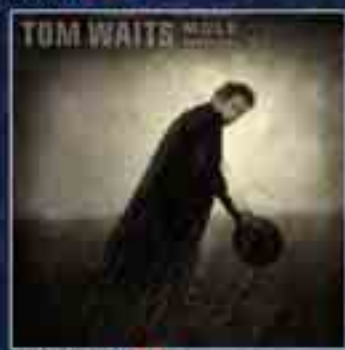
KATIE MELUA 79,-

DROPKICK MURPHYS 99,-

MACHINE HEAD 99,-

TOM WAITS 79,-

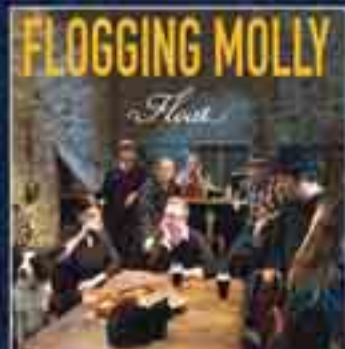
RANCID 79,-

STONE SOUR 99,-

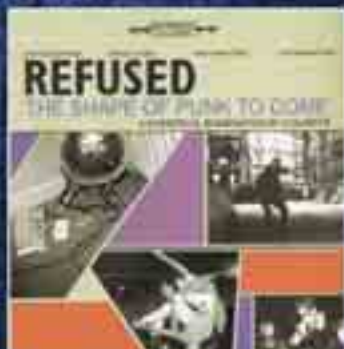
MAVIS STAPLES 99,-

FLOGGING MOLLY 79,-

OPETH 99,-

REFUSED 79,-

KING DIAMOND 79,-

Dessa samt massor av andra utvalda titlar med Moneybrother, Tiger Army, Looptroupe, Turbonegro, Green Day, The Offspring, Horrorpops, NOFX, Joe Strummer, Merciful Fate, Machine Head, Fear Factory, Cradle Of Filth, Sepultura, Scully, Deicide, Dream Theater, Porcupine Tree och många fler hittar du just nu till oslagbara priser på www.ginza.se!

Läcker som ett såll

Vi sitter uppe på Debaser Medis och väntar på Franz Ferdinand, det är mycket press på plats och bandet är sena. Ingen vet riktigt var de är. Under tiden sätter tv upp sina kameror och ett gäng finska journalister slipar på sina frågor och går igenom en bunt med planscher bandet ska signera.

SOREN SOLIKAEER STARBIRD

– **LESSEN ATT VI ÄR SENA**, vi fastnade i en affär, ursäktar sig basisten Bob Hardy. Cheap Mondays.

Franz Ferdinand är på turné i Europa för att spela sin nya skiva *Tonight Franz Ferdinand* som släpps i slutet på januari. **Är det inte frustrerande att ni är här och turnerar med nya låtar, plattan är klar och allt, men den släpps inte förrän om tre månader?**

– Jo visst, men det är så det är, man måste respektera och lita på att skivbolaget vet vad dom gör.

Är ni inte rädda att den kommer att läcka på nätet?

– Nej jag tycker det är suveränt. Och den kommer att läcka, så är det bara så och gör den inte det så läcker jag den själv, ha ha – det är mycket roligare när publiken har hört låtarna. Så förhoppningsvis läcker den snart, skrattar gitaristen Nick McCarthy.

Den nya skivan är ett steg i en ny riktigt för bandet. Det är mycket keyboards och rytmer. Istället för som på deras två andra skivor där gitarrerna är i förgrunden ligger bas och trummor längst fram nu. Det är väldigt dansant och riktigt bra.

– Andra plattan hade mycket gitarrer och vi ville göra nåt annat, och trummor och bas är vad som gör rytmer så det var det vi satsade på. Vi ville att folk skulle dansa, säger Bob.

– Och jag var ganska trött på att spela gitarr, så det blev mer keyboard. Du vet, vi ville inte ha ett lätt ljud, det skulle vara tungt, mycket bas och topp och sen kanske en melodi, ha ha, fyller Nick i.

Ni har en ny producent igen, Dan Carey.

– Dan hade mycket erfarenhet med dub från södra London, han är stor där, men har bredd och gör mycket remixar och sen skrev han den där låten *Slow* åt Kylie. Jag gillade den, väldigt kantig men med attityd och sväng, allt det i kombination gjorde att vi valde honom.

Den låt som sticker ut mest på nya skivan är en åtta minuter lång sak som heter *Lucid dreams*. Den börjar som en vanlig Franz Ferdinand-låt, men halvvägs försvinner alla instrument och ersätts av keyboards, tung bas och trummaskin. Det är riktigt bra och kanske den låt som stannar kvar längst efter att jag hörde skivan.

– Den spelade vi in tidigare, och det var ganska standard alltihopa, men sen spelade vi in den igen i år och låt den

influeras av allt vi spelat in tidigare. Det är därför den ligger där den ligger på skivan, det är toppen på skivan, så långt vi kommer att gå.

– Sen är alla våra låtar tre minuter och vi tänkte, va faan, ha ha. Vi har tröttnat på hela gitarregrejen i England, alla är trötta på den och det är dags att röra sig mot nya marker.

Hur blir det live nu med dom nya låtarna?

– Det blir mycket keyboards nu, men vi turnerar inte med några gamla vintage syntar, dom är tunga och svåra att ha att göra med, säger Bob.

– Och vi hade en liten olycka med syntar på en festival förra sommaren i Spanien. Det var otroligt varmt och när vi kom upp på scenen hade syntarna börjat ryka och smälta så jag fick snabbt som fan lista ut syntslingorna på gitarren och spela så gott jag kunde, lägger Nick till.

Jag har hört att ni ska bryta er stil ni haft på omslagen hittills.

– Ja, det blir helt ny stil och ny logo. Det är väldigt influerat av 40-50-tals brottsplatsfotografi, kostymer, stora blixtrar och så. Det blir ett foto på bandet i en sån stil. Det är väldigt klassiskt. Vi använde en dansk fotograf och tog det

efter en konsert i Glasgow bakom klubben vi spelade på. Det var aldrig meningen att det skulle bli ett omslag men det var så snyggt.

– Det är precis likadant med vår musik, vi planerar inte så långt fram utan det blir oftast som det blir, säger Nick.

Ni spelade i Sverige i somras och nu är ni här igen.

– Vi gillar att turnera och tycker att det är viktigt, men i USA spelar det ingen roll, där är det viktigaste att få med en låt i en tv-serie. Men vill folk se oss så åker vi dit, ha ha. Jag orkar inte lägga ner energi på tv-serier, men det är visst det som gäller nu.

En sak som jag verkligen gillar med era skivor är att de är korta och utan utfyllnad. Det är trist när band känner att dom måste fylla ut alla 80 minuter på en CD.

– Jag håller helt med. Det brukade vara så att var en skiva över 45 minuter så fick den inte plats på ena sidan på ett 90-band. Och jag gillade det, så visst vi gör korta skivor med flit. Det ska vara kort, bra och lyssningsbart. Det får gärna kännas som en singelsamling, lite best of-känsla, du vet.

MATHIAS SKEPPSTEDT

En vanlig dag på jobbet

Klockan är 11.45 onsdagen den 19 november. Jason Diakité och delar av kombandet Damn! står utanför sin turnébuss i ett frostigt Oslo. Alla har en rullväska bredvid sig. De är sömndruckna efter bussresan och ska försöka vända tillbaka dygnet efter spelning på TV4 Nyhetsmorgon. Livet på turné innefattar definitivt inte revelj tidigt på morgonen.

MEDAN VI PROMENERAR mot hotellet sammanfattar Jason i sina uppseendeväckande röda sneakers turnévardagen.

– Man vilar eller sover om man inte äter eller soundcheckar.

Han skulle kunna tillägga kommunikerar också. För hans mobil ringer konstant visar det sig, kompisar och business avhandlas om vartannat i ett sånt tempo att de måste vara svåra att hålla isär. Om det ens går.

Vad gäller musikerna är dessa gränser också högst diffusa. Jason har hållit på så länge nu att alla han jobbar med verkar vara polare. Därför låter hans musik också väldigt familjär och välkomnande. Som ett jam med polare, typ.

VI HÄNGER ETT TAG i Jasons svårt felmöblerade svit, mail kollas och reportage från en vistelse i Kongo spelas upp på datorn medan mobilen ringer. Jag sätter på *En high 5 & 1 falafel* och Jason ropar ”Ni

ska alltså plåga mig med den här musiken?”. Så jag sänker lite.

Plattan inleds med att Barack Obama säger att också hiphop måste innehålla en vision om framtiden och Timbuktu svarar i *Tänk om* med ”Snart kommer ingenting bli som vanligt”. Dessutom har ju Jason amerikanskt pass.

– Ja, jag poströstade. Men det verkade som att min röst blev räknad denna gången eftersom rätt man vann.

Hur amerikansk känner du dig?

– Jag är ju född och uppvuxen i Sverige, men hemma har jag fått uteslutande amerikansk kultur. Så jag är nån typ av hybridsvensk. Men absolut mer svensk än amerikan.

Är det inte dags att köra på engelska istället då?

– Nja, jag och det svenska språket har en kärleksrelation och jag är inte redo att vara otrogen än.

Hur har reaktionerna på plattan varit?

– Reaktionerna har aldrig varit så blandade. Jag har fått fler femmor än nånsin förut men också två stycken tvåor – vilket jag aldrig fått förut – dessutom en döskalle. Det är positivt att skivan framkallar så starka reaktioner. Jag har blivit kallade idealist i vissa recensioner och cyniker i andra, det visar på hur motstridiga reaktionerna är. Det viktigaste för mej är att jag är sjukt glad och stolt över denna skivan. För hur man än vrider på det så är jag den hårdaste kritikern till det jag gör.

Och Jason kan fortfarande inte släppa albumtänket.

– Det känns inte på riktigt om det inte är en platta. Albumformatet är en skivbolagskonstruktion men det skapar ett tydligt body of work för artisten. Jag är ju inte nöjd av att ha gjort bara en låt, eller tre, till denna plattan spelade vi in 25 låtar.

Genom all jargong och skoj lyser också hans och vapendragarnas erfarenhet och trygghet igenom. När han går till jobbet som artist är Timbuktu avslappnad, strukturerad och fokuserad. Därför är det heller inte lika mycket party nuförtiden. Han är äldre och vet vad han vill.

Det verkar gälla i studion också. Där jobbar de inte som förr, då kunde de spela in när som helst, så fort någon fick lust. Även om de fortfarande bor i anslutning till studion så bokar de in tider och planerar vad som ska göras.

– Men när jag vaknade en morgon så hörde jag Svante sjunga i studion, han la refrängen till *Välj mej*, och då gick jag igång på den. Men det är inte lika uppsluppet i studion nuförtiden. Fast det är en förtroendepryl att hitta flödet, kreativitet är ju som vädret.

Han säger att han siktar mer efter att skapa en lyssningsupplevelse än en fysisk partyreaktion med sina låtar.

JOHANNES GIOTAS

DET BLIR INGA SIGNERINGAR eller intervjuer idag så tiden fram till soundcheck klockan 18.00 är fri. Gänglige Damn!-ledaren Svante Lodén kommer förbi och både privatliv och turnéupplevelser avhandlas.

– Det första jag gör när jag kommer till ett hotellrum är att ta av mig byxorna, säger Jason och vi andra skrattar.

– Ja, det måste vara heltäckningsmattan och rummets begränsade utrymme som inbjuder till det, utvecklar Svante.

Jason ska åka till landet efter denna sväng till Norge. Landet innebär huset/studion på Österlen som han och Break-mecanix-Måns äger och som Måns bor och jobbar i.

– Det är skönt att inte gå in helt i turnébubblan, att bara spela några dagar i rad. Med Looptroop i Tyskland exempelvis är det ju varje dag som gäller.

Därför verkar de också ha svårt att leva efter devisen "Thank you for not discussing the outside world" på turné. Svante berättar glatt att han pressat sig igenom ett gäng avsnitt av *Dexter* och om 1,5-åriga dotters eskapader, och konstaterar att det är mycket mer intensivt att vara hemma.

Så för att aktivera oss bestäms det att vi går ut och tar en fika. Solen skiner och vi snurrar runt ett tag bland intet ont anande gutter och jenter innan diverse godsaker landar på bordet.

Jason och Svante avhandlar ämnen i ett rasande tempo. Ord som används mest frekvent är "fett" och "gött". Det mesta är antingen fett eller gött. Oftast gött. Deras interna snack går inte alltid att hänga med i, men de är polare som älskar det de gör, och de gör det bra. Eller som Svante något luddigt uttrycker det:

– Vi har så roligt att det roliga expanderar in i det tråkiga.

VI AVHANDLAR NÄRHETSPIRATER (en kärleksfull benämning på folk som vill kramas med kändisar på stan) kontra Lillehammersyndromet (bekräftelsebehov som artist och människa), Svante och Eriks sköna musikprojekt Martelli Tapes, det faktum att Norge är som ett andra hemland för Timbuktu eftersom han var mer populär här än i Sverige i början av karriären och förhållandet mellan musik live och på skiva.

– Jag letar faktiskt efter samma kurva i flödet på scen och på skiva, menar Jason.

Och live är de en partymaskin. Visserligen kontrollerad och professionell, men ändå full av spelglädje och upptäckaranda.

– Ja, plattan är bara ett förslag, menar Jason, med bandet kan den växa, den är levande. Det är definitivt bättre att vara en del av ett lag, efter ungefär 20 spelningar så sätter låtarna och setlisten sig. Det gäller att komma ihåg att se varann under matchen, att slå om till lagväxel.

En viktig del av att gå in i "rätt mode" är att byta om till scenkläder. Jason minns hur det var för åtta-nio år sedan när han bara gick rätt upp på scen och körde och sen gick av och hängde i publiken. Han har lärt sig en del sedan dess och har utvecklat rutiner som är till för att komma in i matchen så att han kan leverera max till sin publik.

SOUNDHECKET GÅR LÅNGSAMT och lite knackigt, ljudet på scen betar sig underligt, något de känner igen från tidigare gig på Rockefeller. Vi är några som fnissar när Timbuk frågar "Uppfattar ni mig som hög?". Gnistan infinner sig knapptast när detta nödvändiga onda måste avklaras,

Fika och snacks står framdukat mitt i det gigantiska backstageområdet där turnéledaren Perry sitter och får ihop

gästlistan. Folk är så där loja och softa som man kan vara när man sparar energi inför en urladdning. Alla verkar veta vad som ska göras, och ingen stress syns.

MEN CREWET INNEHÅLLER totalt 18 personer så det är mycket som ska klaffa. De har nu precis återvänt till spelstället mätta efter synt-Eriks födelsedagsmiddag på pakistansk restaurang nere vid Akers brygga. Ett stort klädcase med "Kent" sprejat på sidan innehåller bandets scenkostymer, overallerna som behandlas med stor försiktighet för att inte de påklätrade paljetterna ska lossna. Jasons är inte färdig ännu så han har egen klädkod, men så är han ju inte med i bandet heller.

Killarna i blåssektionen går runt och testar sina instrument medan Jason kollar hiphopklipp på Youtube på en laptop. Några börjar byta om i det innersta omklädningsrummet där en bandspelare pumpar ut bastung musik. Linser ska sättas in, ben ska stretchas och Svante Lodén och trummisen Måns Block snackar om rude boys från 60-talet. Jason får en laddning nytvättade underkläder levererade från hotellet. Efter Afrikaresan nyligen hann han inte tvätta själv utan tog helt sonika med sig smutsvätten till första hotellstoppet. Notan gick på 1.000 kronor, men det var enda lösningen.

Efter overallerna ska de sponsrade vita skorna på Damn!-medlemmarna. "Dom är inte så flashiga, dom är second hand, det står ju Volvo Ocean Race i dom" konstaterar Svante lakoniskt.

Måns Block försöker så samla de inblandade för att gå igenom spellistan. Han är inte speciellt framgångsrik. Jason står böjd över en skål kokande vatten med en handduk över huvudet och försöker rensa systemet. Folk är lite fladdriga så här nära gig så Måns avslutar sin genomgång med "Kommer inte ihåg nåt – nu kör vi!".

STRAX INNAN GIG blir det samling kring den hemmabygga shotsbrickan. Mörk rom är den sista tändvätskan innan scenen antras. Timbuktu går på efter att Damn! dragit igång *Välj mej* och den gungande folkhemshiphopen flödar fritt. Stället är fullt och unga som gamla sjunger med i de flesta låtar, även de nya som utgör stommen i konserten.

En bit in i konserten är det dags för Damn! att dra ett par egna låtar från färsk plattan *Let's zoom in* och Timbuk försvinner ut backstage. Han hälsar glatt på några inbjudna personer medan han torkar svetten och förbereder ännu en balja kokhett vatten. Han känns oförsäkrat avslappad, men har efter en stund svårt att stå still, scenen drar.

Efter ett par extranummer samlas bandet runt shotsbrickan återigen medan publiken applåderar. Det snackas om att köra *Tack för kaffet* som extra extranummer, Måns Bloch säger "Vi kör den nu eller aldrig". Så klart blir det nu.

Och trots att publiken älskade konserten och det faktum att Jason och bandet hänger vid merchandisebordet efteråt och signerar t-shirts och skivor så är de själva missnöjda.

– Det lät inte bra, ljudet på scen var dåligt och låtordningen var inte perfekt, menar Jason, så det finns lite att ändra på. Men om en halvtimme tycker vi nog att det var en schysst konsert ändå.

Innan de sticker på efterfest återstår inte mycket på Rockefeller. Man plockar i ordning och Jason snackar med kompisar som till exempel Madcons sångare Tshawe som hälsar på. Crewet har mer att göra med all teknik och alla instrument som måste packas in i bussen. Och scendräkterna samlas in och åker in i stinkbåset. Som en i bandet uttrycker det: "Dom är inte fräscha men ganska nya".

GARY LANDSTRÖM

EUROSONIC NOORDERSLAG

THURSDAY **15** FRIDAY **16** SATURDAY **17** JAN 2009

WWW.NOORDERSLAG.NL

THE EUROPEAN MUSIC CONFERENCE AND SHOWCASE FESTIVAL

FINGER ELEVEN

16 DECEMBER
KLUBBEN STOCKHOLM

BANDIT WWW.FINGERELEVEN.COM WWW.MYSPACE.COM/FINGERELEVEN

Opeth

Special guests:
CYNIC
THE OCEAN

Onsdag 17 December
Debaser **UTSÅLT!** Medis Stockholm
Torsdag 18 December
Debaser Medis Stockholm
www.opeth.com

BANDIT Debaser Agency

THE RASMUS
BLACK ROSES TOUR 2009

DEBASER MEDIS
TORSdag 22 JANUARI

Debaser www.therasmus.com
www.therasmus.se

CHRIS BROWN

FREDAG 23 JANUARI
HOVET
STOCKHOLM

CHRISBROWNWORLD.COM
BEBE.COM/CHRISBROWN
SO-URBAN.COM THE VOICE

SUPERSUCKERS
NASHVILLE PUSSY

STORAN
GÖTEBORG
9 februari

DEBASER SLUGGEN
STOCKHOLM
15 februari

KB MALMÖ
19 februari

Debaser www.supersuckers.com
www.nashvillepussy.com KB

DragonForce

Support:
TUFISAS

Onsdag 25 februari
Brew House Göteborg
Lördag 28 februari
Tyrol Stockholm
www.dragonforce.com

Debaser

JOHN LEGEND
IN CONCERT

2 MARS
ANNEXET **STHLM**

JOHNLEGEND.COM MTV

ANTI-FLAG
THE BRIGHT LIGHTS OF SWEDEN TOUR

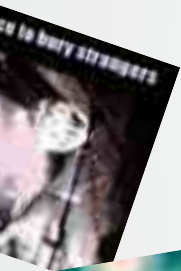
STORAN
GÖTEBORG
TORSdag 19 MARS DEBASER MEDIS STHLM
FREDAG 20 MARS BREWHOUSE GBG
LÖRDAG 21 MARS KB MALMÖ

VENEREA Debaser PK KB AEG LIVE

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

Bäst 2008

Vad var bäst i år? Sex skribenter ger sin åsikt. Resten av redaktionens listor hittar du på groove.se vid årsskiftet.

NINA EINARSSON

Årets album

1. Fleet Foxes – *Fleet Foxes*
2. Eugene McGuinness – *Eugene McGuinness*
3. Department of Eagles – *In ear park*
4. The Last Shadow Puppets – *The age of the understatement*
5. Those Dancing Days – *In our space hero suits*
6. MGMT – *Oracular spectacular*
7. Håkan Hellström – *För sent för Edelweiss*
8. Son, Ambulance – *Somebody else's déjà vu*
9. Frida Hyvönen – *Silence is wild*
10. Fujiya & Miyagi – *Lightbulbs*

Årets låt

1. Adam Keshner – *Local girl (Heyday remix)*
2. Sebastien Tellier – *Divine*
3. Dizze Rascal + Calvin Harris – *Dance wiv me*
4. Anna Järvinen – *Svensktalande bättre folk*
5. Kanye West – *Love lockdown*

Årets konsert

1. Justice – Emmabodafestivalen, Emmaboda
2. Håkan Hellström – Peace & Love, Borlänge
3. Langhorne Slim – Debaser, Malmö

FREDRIK FRANZÉN

Årets album

1. Gaiser – *Blank fade*
2. Tape – *Luminarium*
3. Deadbeat – *Roots & wire*
4. Matthew Dear – *Body language 7*
5. TV On The Radio – *Dear science*
6. M83 – *Summer = youth*
7. Ricardo Villalobos – *Vasco*
8. Cut Copy – *In ghost colours*
9. Anders Ilar – *Sworn*
10. con_cetta – *Micro*

Årets låt

1. TV On The Radio – *Halfway home*
2. M83 – *Graveyard girl*
3. Taylor Deupree – *Sea last*
4. Marco Carola – *Jackpot*
5. Alva Noto – *U_07*

Årets konsert

1. M_nus presents Kontakt – Sonár, Barcelona
2. Tape & Bill Wells – Ugglan Festivalen #2, Stockholm
3. Murcof – Södra Teatern, Stockholm

TORBJÖRN HALLGREN

Årets album

1. Gojira – *The way of all flesh*
2. Amon Amarth – *Twilight of the thundergod*
3. Unleashed – *Hammer battalion*
4. Behemoth – *Bondage goat zombie*
5. Satyricon – *The age of Nero*
6. Grave – *Dominion VIII*
7. Ophiolatry – *Transmutation*
8. Bloodbath – *The fathomless mastery*
9. Guns N' Roses – *Chinese democracy*
10. Slipknot – *All hope is gone*

Årets låt

1. Gojira – *Vacuity*
2. Gojira – *A sight to behold*
3. Satyricon – *Black crow on a tombstone*
4. Bloodbath – *Mock the cross*
5. Grave – *Fallen (Angel son)*

Årets konsert

1. Min sons julkonsert med andra dagisbarn – Andreaskyrkan, Malmö
2. Nile – KB, Malmö
3. Mustasch – KB, Malmö

JOHAN LOTHSSON

Årets album

1. Dungen – 4
2. Håkan Hellström – För sent för Edelweiss
3. Joel Alme – A master of ceremonies
4. My Morning Jacket – Evil urges
5. Skansros – Drömmen om Skansros (EP)
6. The Soundtrack Of Our Lives – Communion
7. Pascal – Galgberget
8. Anna Ternheim – Leaving on a mayday
9. The Last Shadow Puppets – The age of the understatement
10. Alf – Tivoliv

Årets låt

1. Kleerup + Titiyo – Longing for lullabies
2. Kristian Anttila – Smutser
3. Eldkvarn – Bröllopssång och Bröllopssång #2
4. Glasvegas – Geraldine
5. Frida Hyvönen – Dirty dancing

Årets konsert

1. Silverbullit – Way Out West, Göteborg
2. Joel Alme – Städsteatern, Göteborg
3. Håkan Hellström – Way Out West, Göteborg

EMMA RASTBÄCK

Årets album

1. The Last Shadow Puppets – The age of the understatement
2. Delta Spirit – Ode to sunshine
3. Håkan Hellström – För sent för Edelweiss
4. Lightspeed Champion – Falling off the lavender bridge
5. Autisterna – Sista scenen
6. Pulpa – Fightmusic
7. Parenthetical Girls – Entanglements
8. Of Montreal – Skeletal lamping
9. Hello Saferide – More modern short stories from Hello Saferide
10. The Draytones – Up in my head

Årets låt

1. Coconut Records – West coast
2. Detektivbyrån – Neonland
3. Vampire Weekend – Mansard roof
4. Noah & The Whale – 5 years time
5. Sigur Ros – Gobbledigook

Årets konsert

1. Justice – Storsjöyrans, Östersund
2. Lightspeed Champion – Pustervik, Göteborg
3. Pulpa – Storsjöyrans förfest, Östersund

THOMAS RÖDIN

Årets album

1. Amos Lee – Last days at the lodge
2. Avishai Cohen – Gently disturbed
3. Lindsey Buckingham – Gift of screws
4. Cyndi Lauper – Bring ya to the brink
5. Maria Mena – Cause and effect
6. Stefan Andersson – No. 90 Kleist
7. Madrugada – Madrugada
8. Kaiser Chiefs – Off with their heads
9. Wildbirds & Peacedrums – The snake
10. Anders Persson & Carl Smith – Anders Persson & Carl Smith

Årets låt

1. Maria Mena – All this time
2. Snart – Vissla i mörkret
3. Alphabeat – Fascination
4. Per Gessle – Silly really
5. Kylie Minogue – In my arms

Årets konsert

1. Uno Svenningsson – Hotel Nouveau, Helsingborg
2. The Cure – Forum, Köpenhamn
3. 10CC – Amager Bio, Köpenhamn

MGMT

Den amerikanska duon MGMT är just nu ute på sin första stora Europaturné för att följa upp debutalbumet *Oracular spectacular* som mötts av stående ovationer världen över. Som ett alternativt och flummigare svar på Scissor Sisters har man framför allt tagit de brittiska öarna med storm.

– Jag kan egentligen inte svara på varför just britterna valt att ta oss till sitt hjärta, men vi märkte ganska snart att dom gillade oss och har därför också satsat på att spela live där, säger bandets ena halva Ben Goldwasser när jag når honom i samband med bandets besök i Stockholm.

Genom att blanda electro, synth och psykedelisk pop har han och bandkollegan Andrew VanWyngarden lyckats skapa ett sound som man är tämligen ensamma om. Smarta hookar vävs samman med spejsade texter som ackompanjeras av nydanande musikvideor. Men faktum är att varken Ben eller Andrew hade några större drömmar om att bli popstjärnor när de började spela tillsammans.

– Från början hade vi inga som helst planer på att starta ett band. Vi var bara två killar som möttes på universitetet, började hänga och som sen insåg att vi älskade musik. När sen Columbia helt plötsligt några år senare ringde och sa att dom ville skriva kontrakt, så trodde vi först det var ett skämt.

Men kontraktet var allt annat än ett skämt och bandet stod helt plötsligt där med ett storbolagskontrakt gällande fyra plattor. Man startade inspelningarna av *Oracular spectacular* och resten är som man brukar säga historia.

En annan sak som kännetecknar bandet är deras exhibitionistiska klädstil. Scenkläderna har genom åren bestått av allt från snömansdräkter till kaftaner och broderade kavajer.

Är mode och trender något som du tycker kännetecknar MGMT?

– Både jag och Andrew gillar ju att klä upp oss i galna kläder, men om det har så hemskt mycket med mode att göra vet jag inte. Men visst, jag gillar att shoppa kläder och komma upp med nya kreatio- ner.

Mycket av materialet på debuten har funnits med i bagaget ända sedan 2005 och det känns som att det snart borde vara dags för bandet att gå in i studion igen.

– Vi har börjat jobba på nytt material, men tyvärr så räcker inte tiden riktigt till när man turnerar hela tiden. Men planen är att gå in i studion någon gång i början på nästa år. Vi har planer på att jobba fram ett litet mer dansorienterat material med rötterna i det sena 70-talets discovåg och 80-talets new wave till nästa platta. Fast själv är jag just nu mest inne på klassisk rock som Neil Young och Bob Dylan.

Jag låter Ben återgå till sitt örtte och sina cigaretter, men det känns som att det här inte är det sista vi hör av MGMT. Snarare så är det här troligen bara början på något riktigt stort!

THOMAS RÖDIN

live

FRIDA HYVÖNEN

Stadsteaterns foajébar,
Göteborg, 29 november 2008

GGGGG

Stämningen i luften: Förtjusning, bandets energi reflekteras i publiken och vice versa.

EFTER ATT DET VITKLÄDDA förbandet Two White Horses levererat ett fint set barockpop, där de blandar egna låtar och smakfulla covers, ännar kvällens huvudakt scenen. Frida Hyvönen bugar sig, sätter sig vid pianot och börjar spela *Enemy within*. Bandet låter, och ser verkligen peppade ut. Linnea Olsson, växlar mellan bas och cello och Tammy Karlsson förser låtarna med tyngd bakom trummorna. Frida presenterar dem som ”en flock djur från Västerbotten och Västkusten”. De fortsätter med en trumpetunderstödd *Birds* och *Pony*, dedikerad till alla hästtjejer. Starka *Djuna!* följer upp, därefter en bluesig innerlig *Highway 2 U*. Många av låtarna har arrangerats om, uppdaterats. Det är utlevande och väldigt snyggt.

Vita stiliga solfjäderliknande dekorationer pryder scenen. För några veckor sedan intervjuade jag Frida Hyvönen när hon var i Chicago och spelade, då pratade hon lyriskt om alla gamla,

vackra teatrar hennes turné tagit henne till. Och det känns verkligen som att Fridas storslaget vackra musik passar, ursäktat klyschan, som hand i handske i Stadsteaterns lokaler. Det är befriande att höra hennes närgångna, personliga texter sjungas i det ståtliga rummet.

Till skillnad från spelningen på Way Out West i somras är publiken fast fokuserad genom hela setet. Då baserades hela giget på de ännu inte utgivna *Silence is wild*-låtarna och bandet hade svårt att nå ut från den alltför stora festivalscenen.

Det blir fort varmt i den slutsålda lokalen. Mellan två låtar ber Frida publiken att på tre blåsa kalluft mot scenen för att kyla ner bandet. ”Jag håller mig hela tiden från att hålla den här på mig”, säger hon, skrattar och håller upp en vattenflaska.

Frida spelar nästan allt från senaste albumet *Silence is wild* men en hel del pärlor från debuten *Until death comes* dyker upp här och var i den fantastiskt

fint utvalda setet. Fina *The modern* ramlar förbi. Two White Horses hoppar in och bygger ut den redan snygga bandkören i *London, N.Y.* och en gnistrande *Oh Shanghai*. Efter den omskrivna *Dirty dancing* vill inte applåderna ta slut. *Once I was a serene teenagechild* möts av ett nästan lika starkt jubel.

I en kort stund mot slutet hinner jag tänka att det kanske är ett lite för långt set, sekunden senare slår bandet undan alla sådana tankar med lysande *I drive my friend*. Allt låter så väldigt självklart. Efter *N.Y.* med en trumpet slingrande längs sina vintriga toner kliver bandet av. Bara för att lockas tillbaka av den entusiastiska publiken. Vi får ösiga *Scandinavian blonde* och på ett helt annat vis intensiva *You never got me right*. Till sist avslutas kvällen otroligt passande med *Valerie*, som lämnar en melankoliskt vacker efterfestkänsla i luften. Efter den går det liksom inte att fortsätta.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

ESI U46 XL
USB-kort med 4 in / 6 ut, mikropamp m-48V, hörlursutgång. Klara all spela in på 4 kanaler samtidigt. 16-a ingång för f.ex. gitar. Har även 5.1 setup för surroundljud. Inre DirectWire för inspelning av signaler från en enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista, Mac OS X. Insl. Steinberg Cubase LE4.

1.395:-

BÄSTA STÄMMAREN!
Även 7-stängad gura och 5-6 stängad bas, snabbläge för blåsblåsa stämning + kromatisk. Har både kontaktmik och allroundmik för att kunna stämma alla typer av instrument. Även för dig som kör nerstäm i flera steg!
JJlabs AT-320B kostar bara

Nya favoriten! **195:-**

PRO TOOLS
Electronica Pack

Kolla alla fyra paketerna på jam.se

FREE UP-GRADÉ

3.695:-

140 begagnade Fender, Gibson, Gretsch, Guild, Martin mfl gitarrer och basar har just kommit in från vår inköpsresa till Texas! Passa på! Titta in!

nord electro 3
Nord Electro 3 är senaste renkarnationen av Nord Electron, som utökar med en ny orgelsektion, ny pianosektion och nya effekter, och möjligheten att ladda vissa samplingsar som hämtat av dina egna eller från Nord Waves bibliotek!

Electro 3 73 kostar
15.900:-

LEIPZIG
Analogic Solutions nya LEIPZIG Keyboard har vi nu lager! Mini-moog-clone (och lite till), tidigare endast som modul, nu med keyboard!

14.995:-

Soundcraft Compact 4 är den bästa lilla mixern för närbildskameraoperering tycker vi!

995:-

Mahalo ULP1E m aktivt miksystem Ukulele i Les Paul-utförande. Världig soundburet eller svart. Inbyggd aktivt miksystem som låter mycket bra. Finns även utan mik för 495:-

795:-

Pearl Forum FZ725 22"-12"-13"-16"-vinkel, 14" Hi-hat, 16" Crash & 20" Ride, stång, päl.

7.995:-

HÅLLER I ÅRATAL FÖR REPROKALEN!

JJLABS BMC2

En snygg, delimeterad diskant som passar för studionspelning, stort frekvensomfång och en låg prisnivå. Den här modellen är en succé som står till jämförelse med betydligt dyrare modeller från andra tillverkare.

795:- Vår mest prisvärda stömbasbransant!

MOPHO

DSI MOPHO i princip en helt analog, monofonisk röst från Prophet 03 i kompakt format. Två extra sub-oscillatorer (en per oscillator) & audio in för processering av externa ljudkällor, och mycket mer!

3.995:-

18 in - 8 ut!
ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - mobil interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 bilanserade in och 2 mik med XLR och färdiginställt som dubblars som instrumentingångar. Jam.se

Extra långa axelband i Military Style 100:-

Stegstöt ställbart med mjällåspårarna ända upp till 190cm. Av kraftig såvd borsstål i svart, beige eller miltgrönt. Passar även dig som vill ha gular hängande nere på knäna.

Ringway TD90

Digitaltrumskit med varliga pads + stämbar vinkel ihop samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpet. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfon, 200 sound, 50 preset-kita och 5 utvär-kita. Många freaser.

4.495:- Kolla videon på jam.se!

USB Controller Keyboard
Svensk ljud!

SUCCÉ!
JJlabs KS258-USB har alla kontrollerna du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/MAC.

795:-

USB Controller Keyboard
1.295:-

Svensk ljud!
JJlabs KS490-USB har fler kontrollers än du behöver samt 49-tangent. Plug&Play, XP/Vista/MAC.

Tanglewood
TW280BK
Blank svart variant av jätte-succén TW28

1.995:-

Tanglewood
TW15NSB

Vår bästa helstolade ställstängda modell med mik under 10.000. Fantastiskt fint hantverk och ljud fullt i klass med dom bästa på marknaden. Det enda som skiljer är priset.

5.995:-

ESI near05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer köper vi direkt från tillverkaren - lågare pris!

2.495:-

3.150:-

MULTIKABEL
JJLABS
BA110/10m XLR/DLR 10x6
Perfekt för studio och på scenen. Mycket bra kvalitet. Egen import = bra pris!

695:-

HE'n Drum Cajón

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studio. HE'nDrum Cajón är svetsstålverkstad och håller mycket bra kvalitet för priset. Nytt ljudmekanik, gummifötter & elast bra reborntar. Nya modellen är snygg i svart finish.

1.295:-

Trummikrofoner

Jätte-succé **1.395:-**
JJlabs DK7S 7-mikars trumpest i väska! Egen import, utmärkt sound, Nu 1000 sålde!

Scheeler Demon 6
Mahogany i kroppen, kinn i halsen. 24 band. Aktiva Duncan Design pickup med mycket artyd! Gothic Cross mölj i greppbrädan.

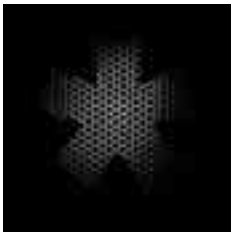
Finns även med Floyd Rose låsbar stall för 3.995:-

3.500:-

Jam
www.jam.se

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

variationsrik platta de åstadkommit. Helt plötsligt förstår jag att mamma hade rätt när hon sa att jag en dag skulle ångra att jag inte fortsatte spela. Kunde jag spela skulle det låta så här (ibland i alla fall).

ROGER BENGTTSSON

GABY AND THE GUNS

Gaby And The Guns

EGENUTGIVEN

GGG

Sval indiepop som låter soul med jazzig sång som rimmor "sluta fred och ligga sked" på diskret skånska. EP:n har ett skönt flyt och allt hänger ihop. På det hela taget väldigt passande. Låten *Hemlighet* har redan börjat spelas på studentradio, och min gissning är att de stora radiostationerna snart upptäcker detta fina Malmöband.

ANNA GUSTAFSSON

GLASVEGAS

A snowflake fell (and it felt like a kiss)

COLUMBIA/SONYBMG

GGG

För ett band så nära förknippat med Phil Spector tänk gällande hans patenterade Wall of sound är steget inte långt till att spela in en julska. Huruvida den kan ses som en traditionell sådan kan diskuteras, faktum kvarstår att bandets kalla ljudbild mixat med ljudväggen frammanar en tydlig känsla av vinter och karga landskap. När de i *Please come back home* parafraiserar Dorlene Loves *Christmas (baby please come home)* gör de det med perfekt avvägd dos distortion och en gnuttan ironi. Inbillar jag mig.

Bästa spåret på en i övrigt, helt ogrundat, redan hyllad skiva är ändå vackra titelspåret. Med ett piano i förgrunden vandrar James Allan genom ett Glasgow som åtnjuter första snöfallet och låten har potential att hamna där uppe bland *Driving home for christmas* och *Fairytale of New York*.

JONAS APPELQVIST

GUNS N' ROSES

Chinese democracy

GEFFEN/UNIVERSAL

GGGG

I Guns N' Roses enda officiella biografi hittills berättar Slash om Axl Roses introduktion av syntar i *Use your illusion*-albumen. Axl "kunde sitta i timmar för att få det rätta ljudet till nåt ställe i näs av låtarna ... det fick ta hur lång tid som helst, han ville vara säker på att dramaturgin i ljudet var perfekt". Det förklarar allt om *Chinese democracy* och Axl Roses långa ökenvandring med detta album tätt tryckt mot bröstet.

Risken är stor att så mycket studiotid bara lägger ljud på ljud för att det låter fräckt. Som när Scott Weiland släppte eget för tio år sedan. Axl Rose har inte gjort det misstaget. Tvärtom, alla låtar växer med mer lyssningstid, ljudlandskapet breder ut sig utan gränser. Det stora bakslaget är vissa gitarrieff, som är väl organiska, fräsiga och utan bas. Långt ifrån det gitarljud som Guns N' Roses representerade.

Mina favoritlåtar växlar hela tiden, från *Better* till *Shackler's revenge* till *I.R.S.* till *Street of dreams* tillbaka till *Better*. På *Chinese democracy* finns något för alla, som jag tror Axl en gång själv uttryckte det. Arvet från *Appetite for destruction* är så klart inte bevarat. Det här är inte samma bluesiga rock'n'roll, det är något helt annat. En mishmash av många olika musikstilar. Men vad som sammanlänkar dem är att Axl Rose 2008 som 1987 använder sin röst

som ett makalöst instrument. Jag menar, det finns ingen som kan mäta sig med den rösten och vad han kan göra med den.

Axl Roses långa väntan med att släppa detta album utvecklades till väldigt smart marknadsföring. Ståhejter är enormt, utan att killen egentligen har behövt göra några ansträngande promoturnéer.

TORBJÖRN HALLGREN

JENS IHLSTRÖM

Bland fingerborgar och tändsticksmän

PLUGGED RECORDS

GGGG

"Det är vartagider för en drömmare", sjunger den unge debutanten Jens Ihlström. Jag håller med. I vår regelstyrda värld behöver vi alla förflytta oss till ett fantasiland där saker och ting kan ske på sitt eget sätt och vis, där det finns gott om rum för reflektion, känslor och drömmar.

Vid första genomlysningen somnade jag, detta inte på grund av tristess utan som ett tecken på skivans rogivande inverkan. När skivans trygga toner strömmar ut får jag en gammeldags mysig känsla som påminner om när jag som liten hörde mamma läsa Sagan om Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin. Omslaget ser ut som en bit brunt omslagspapper, med en handstil hämtad från förr. Att öppna skivan blir lite som att slå upp ett paket. Men det är även uppenbart att konvolutdesignern gjort en parafra på Rolling Stones album *Beggars banquet* från 1968. Några andra likheter mellan tändsticksmän, Jens och stenarna hittar jag däremot inte.

Ihlström lyckas skapa sagor för vuxna i folkvisepopform, sagor som det samtidigt finns mycket verklighet i – humoristiska texter på svenska med allvarliga budskap bakom bokstäverna. Cornelis Vreeswijk och Stefan Sundström har säkert utgjort kraftiga stöttelelare på vägen, även om Ihlström har en mjukare framtoning. Han är både finurlig och äkta, har hittat sitt eget uttrycksätt och undviker uttjatade nödrim galant. Rösten är inte lika mogen som texterna, men den har lika stora förutsättningar att växa som äppelkorten på ett träd. När höstregnet smattrar mot fönsterrutorna bjuder jag gärna in Tändsticksmännen i stugvärmen.

MATHILDA DAHLGREN

LES ISSAMBRES

Folklore of mine

FIFTH WEEK RECORDS

GGGG

Under 35 minuter levererar Les Issambres en blandning av twee-glad indiepop, pigg folkmusik och allvarlig indiepop. Det är precis lagom lång tid för att det ska kännas klockrent hela vägen. *Dangerous* med käck och gemytlig dragspelsmelodi hade kunnat vara soundtrack till ett barnprogram – kul! En annan favorit är stillsamma *Letter to a broken heart* vars öppenhjärtiga text och tillbakahållna komp låter som utmärkt sällskap till just ett brustet hjärta. Man bör aldrig underskatta den terapeutiska effekten av smeksamma trummor och gitarlingor. Så icke heller den glädjande av oväntade trumpetinslag.

ANNA GUSTAFSSON

JAMTECH FOUNDATION

Jamtech foundation mix vol. 1

EGENUTGIVEN

GGGG

De båda Malmö-sönerna Nisse Niceness och Mastah L i Jamtech Foundation filar visst för fullt på sitt kommande debutalbum, vilket för-

väntas landa på våra skivdiskar först nästa år, så för att värma upp publik och skivköparfingrar lite, släpper man nu på klassiskt manér en mixtape med äldre låtar, lite ruffigt råmaterial samt ett par mer ljusskygga rövarstycken.

Och det lyckas man med. Jag känner mig duktigt uppvärmd, mina fingrar kliar av tränad och fingrar frenetiskt på plånboken, för jag kan faktiskt inte minnas när jag senast hörde någon svensk artist förena karibiskt gungeligung och europeisk dunkadunka så här snyggt. Det är skånst men geografiskt och musikaliskt gränslöst. Det är tungt men svängigt. Det är mekaniskt men sveltigt. Det är grymt!

Om Jamtech Foundation lyckas överföra den här känslan från sin mixtape till sitt kommande album, då kan det eventuellt vara ett av nästa års mest spännande svenska album man just nu sitter och filar på i studion i Malmö.

FREDRIK FRANZÉN

IYA KARNA

Revolution in dub

RUB-A-DUB/BORDER

GGG

På sitt första album tog Iya Karna hjälp av Bob Marleys forna vapendragare i The Wailers och albumet spelades in i Tuff Gong Studios i Jamaica. På *Revolution in dub* har Iya Karna valt att istället förlita sig på den svenska dubveteranen Internal Dreads sinne och goda smak. Det gjorde han rätt i.

Albumet består av välgjorda stycken tung roots där det fina ligger i de ytterst små detaljerna. De där melodiska små mästerverken som är väl gömda i låtarnas annars så jämna lunk och de skruvade körstämorna som ger kontrast åt Iya Karnas mjuka och jämna stämma som bara tycks ha ett enda uttryck.

Musiken är stundtals trötsamt odynamisk, men den alltså närvarande Internal Dread lyckas alltid vrida till stämningen och skapa den dynamik som annars skulle saknas helt och hållet. Det enda tydliga minustecknet består av Iya Karnas enformiga och oerhört stela texter där det enda temat tycks vara Ras Tafari, gudsfrukten och all tänkbar helighet. Upbyggligt för de som delar hans tro månånda, men vansinnigt långgrandigt för oss andra.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

KELLARISSA

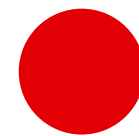
Flamingo

MINT/BONNIERAMIGO

GGGG

Ex The Choir Practice- och Piano-medlemmen Larissa Loyva gör stämningsspackad och rymdrik musik du inte visste fanns, men nu är det dags att bli förförd. Denna finska sitter i Vancouver och pillar med sin Candied Yam(aha SK15)-synt totalt utan skygglappar. Ibland hissar dessvärre prettflaggan väl högt när hon mest mässar och nynnar, men denna känsla är flyktig eftersom hon alltid omgäens drar in mig i sin musikaliskt mörka skog jag gärna villar bort mig i.

Burkigt mysiga och lugna popkaramellen *Tiny things* är en av plattans absoluta höjdpunkter men den nedstrippade och ändå kompakta *Night wind* är inget annat än magisk. Känslan av att druckna clownner smyer omkring på stadens gator får mig att darra, samtidigt fullständigt virar Larissa mig runt sitt finger när hennes bobusta och ändå känsliga stämma ljuder på bagatorna. Hon är som en fyrbåk som styr mig i hamn, långt bortom allt skrämmande. Låtarna är omväxlande eggande, trallvänliga, hoffulla och gulliga. Fattar inte hur hon får plats med

Pustervik **Baren**

Januari 2009

- 2:e Club Slacker
- 3:e Tok-Disco
- 5:e Pingisklubben
- 9:e Friday I'm In Love
- 10:e Locus
- 12:e Pingisklubben
- 13:e Jacon + Läder + The Missing
- 16:e Gillis reggaeklubb
- 17:e Woody West
- 19:e Pingisklubben
- 23:e Friday I'm In Love
- 24:e I Love Pustervik
- 26:e Pingisklubben
- 30:e Punky Reggae-party

Med reservation för ändringar

Obs! 24 december -7 januari är Caféet stängt dagtid.

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

Vinn Martin Kellermans fina Rocky på dvd

Svara på en ganska enkel fråga bara.

På vilket café i Stockholm hänger Rocky och hans polare väldigt ofta?

Sms:a
Groove mellanslag svaret till 72790

Svaret kanske finns på www.myspace.com/martinkellerman

Fler tävlingar på www.groove.se

istället längtansfullt bort mot Andalusiens vindpinade ödemarker och Tangiers trånga basarer. Resultatet är inte bara helt omöjligt, utan också fullkomligt onödigt att förklara. Resultatet är ett av årets mest minnesvärda svenska album.

FREDRIK FRANZÉN

NORMA
Book of Norma
NOVOTON/BORDER
GGGG

Häromåret släppte Norma en EP och lät ett 20-tal konstnärer illustrera sina intryck av musiken. Det blev en utställning som man kan hitta på nätet. De flesta av verken är gjorda i mörka kulörer men en hel del färgstarka inslag står också att finna.

När nu Normas fullängdsdebut är här ligger absolut det dunkla som botten men alltid med gnistrande drömska lager ovanpå. Ibland är det rockigt enligt krautskolan. Som när S.A.M. i mitten av låten kickar igång. Sedan låter det som att Norma går in för att spränga sig längre och längre ner i marken med oljud. Det blir en snygg kontrast mot andraspåret, den melankoliska och luftiga *Waste*. Sticket i nio minuter långa *Evelyn*, en annan favorit, andas Pink Floyd i sina mörkaste stunder och utmynnar i ett oväntat blässlmyckat outro. Någon gång dyker också Silverbullit upp i huvudet när jag lyssnar. Men det är inget som stör. *Book of Norma* är ett ovanligt väl sammansatt och laddat verk.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

PAL
Pal II
EGENUTGIVET
GGGG

Pal är verkligen din polare i vinterängesten. Denna EP låter som pudersnö i ljudform – lätt, kallt och vackert. Gitarrplock som kittlar innanför tröjan och syntpartier som får mig att rysa. Denna enmansorkester från Malmö låter akustiskt och elektroniskt mötas på halva vägen, så som man gör i ett bra förhållande. Den välbehagliga sången kommer utmärkt väl överens med trummaskinen. Texter och melodier är gjorda för varandra. Det är levande. Definitivt.

ANNA GUSTAFSSON

PAVEMENT
Brighten the corners: Nicene creedence edition
DOMINO/PLAYGROUND
GGGG

Deluxe-utgåvor kanske är roliga om man verkligen älskar bandet men annars kan det kännas lite överflödigt. När jag köpte *Crooked rain*, *crooked rain* med amerikanska indierockarna Pavement för ett tag sedan slutade det med att andra skivan lämnades lite åt sidan. Ungefär så känns det med deras 1997-skiva *Brighten the corners* totalt 32 extraspår också. Istället njuter jag av de tolv originallåtarna, bland annat *Stereo*, som jag har svårt att hitta en dålig låt bland. Ungefär samtidigt som den mening utformas inser jag att det kanske vore lämpligt att börja nosa på de där b-sidorna som faktiskt bruka vara guldkornen när man tänker efter. När jag väl tagit mig igenom dem känns livelåtarna lite så där underhållande förutom *Type slow*, men covern på The Cleans låt *Oddity* är en av godbitarna som dyker upp.

ALEXANDRA BENGTSOON

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera?

**CD eller DVD?
Eller duo-disc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP
Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

DD - "sopar banan med de flesta"
FK - "det svänger helt enkelt"
GD- "bandets mest inspirerade och faktiskt också tyngsta album på evigheter."

BORDER MUSIC

Sweden Rock Festival
3-4-5-6 JUNI 2009 SÖLVESBORG

**HEAVEN & HELL
IN FLAMES**

**MOTÖRHEAD
DREAM THEATER
FOREIGNER
EUROPE
HAMMERFALL
LITA FORD
URIAH HEEP
MARILLION**

PLUS ÖVER 70 BAND TILL!

www.swedenrock.com TICKSTER
BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA!

böcker

DAVID BOGERIUS

Bedärande barn av sin tid
ALFABETA

GGG

Bogerius hyllades unisont för Backyard Babies-biografin *Blod, svett & dårar* och flera av ingredienserna som gjorde den så läsvärd kännetecknar även *Bedärande barn av sin tid*. Jag tänker på den grundliga researchen, omfattande intervjuandet samt det läsförnjande stinget i språket. Dessutom är en historia innehållande tonåringar som blir megastjärnor över en natt, släpper tre storsäljare inom fyra år, turnerar sig blå, börjar bråka, är passé innan de är 20 fyllda och slutligen fastnar i tungt drogmissbruk tacksam att skriva om. Noice har inte hört till mina favoriter men den sorgkandade läsningen ger mersmak.

ROGER BENGTSOON

PLURA JONSSON & ELDKVARN

Texter och historier från den stora landsvägen
NORSTEDTS

GGGG

Detta är inte vilken lätttextbok som helst. De som redan står i min hylla är egentligen rätt tråkiga tegelstenar med sida upp och sida ner av lätttexter som ofta redan tryckts i CD-häftet. Så inte här.

Den stora landsvägen innehåller inte allt Eldkvarns material, istället har Plura och Carla valt ut 100 texter – 89 skrivna av Plura och elva av Carla – och skrivit kommentarer till varje text. Dessutom finns 20 personliga texter av bland annat Håkan Hellström, Lennart Persson, Bodil Malmsten och Jari Haapalainen. Som om inte allt detta vore nog är det tjoct med bilder som gör sig fint i det A4-format boken tryckts i. Ett riktigt praktverk.

ROGER BENGTSOON

PETTER KARLSSON

Stikkan
ANDERSON PCKET

GGG

Petter Karlsson spökskriver åt Marie Ledin berättelsen om hennes pappa Stig Erik Leopold Andersson – Stikkan. Fascinerande läsning om hur en grabb från Hova med känsla för feeling blir en av de största musikförläggarna, schlagförfattarna och skapare av ABBA bland mycket annat. Samtidigt djupt tragiskt när en man med sådan enorm framgång aldrig tycks bli nöjd och istället för att njuta på ålderns höst super bort sina sista år i bitterhet över att tiden sprungit ifrån honom.

ROGER BENGTSOON

JOER MOSCHEO

Elvis och gospelmusiken
SEMINOS

GGG

Joer Moscheo har sjungit i gospelkvartetten The Imperials sedan mitten av 60-talet. Bland mycket annat medverkade de under fyra år på Elvis konserter i Las Vegas. Joe och Elvis var alltså polare, ja i den mån man kan vara kompis med rockhistoriens största stjärna. Intressant att läsa en liten annan vinkling över Elvis liv än den gängse men författarens översvallande beundran av huvudpersonen blir emellanåt i mesta laget.

ROGER BENGTSOON

TIMO RÄISÄNEN

... and then there was Timo
RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGG

Jag har ofta irriterat mig märkbart på Timo, på hans hellygghet och påtvingade konstigheter. En man som skaffar barn hit och rakar katter dit med en snudd på manisk fanskara, och med något slags medfött SVT-skimmer som bara får publiken att smälta. Som små chokladrutur över ett trånande stearinljus. Den perfekta mediemannen, Timo.

Här kommer då dennes fjärde album, som består av covers, de flesta B-sidor från hela karriären, men även fem nya låtar. Och alltså, det är ju årets julklapp. Jodå. Även om det genomgående temat är något slags "spröda känslolvalande tolkningar på dina favorithits, av din favoritpopkärlekspojke". Men vafan, det gillar vi. Faktiskt. För kanske är det bara den kommersiella faktorn som överväldigar mig, men detta är så lättillgängligt att jag faktiskt... Gillar det. Lättnässigt finns det mesta från In Flames (helt okej) till Sugababes (helt otrolig) och mellan det lite halvhjärtat ledsen-poppojke-med-gura som hade kunnat slipas bort. Men *Dirty work* alltså, och *You get what you give* – vilka genidrag. Åh Timo, lilla kärlekspojke, åh som jag smälter. Signera mig nu. Skoja. Eller gör jag?

NINA EINARSSON

SKY HIGH

Download
PIKE/BORDER

GGGG

Jag är "rasist". Inga vita kan spela blues. De som ändå gör det tar i så att de spricker i stråvan att låta bomullsplantage eller bakgata i Chicago. Clas Yngström från Dalarna, Sverige är ett undantag. Med sitt Sky High har han under många år levererat bra bluesrock. I min skivsamling har jag bara en Sky High-skiva. Den där gitarren kommer ut ur kylskåpet från mitten av 80-talet, den är bra. Men *Download* är bättre, kanske det bästa Sky High gjort. Rockis Ivarsson på bas och James Bradley på trummor gör Clas Yngström bra. Tillsammans blir de skitbra. Clas har även den eminenta smaken som gitarrist att inte ta allt för mycket plats, less is more. Tycker att det känns oövat att Sky High, året då de 30 års jubilerar, gör sina bästa låtar; *People like crap*, *Happy sunny days* och *10.21* – det är imponerande. Per Lundberg GB

BRITNEY SPEARS

Circus
ZOMBA/SONYBMC

G

Usch vilken intetsägande cirkus Brittan sätter samman på sin nya platta, hennes liv i skvallerprens slår ju detta med hästlängder. Och så har det inte varit förut. Jag har alltid tyckt att hon levererat några kanonspår på varje platta, men det verkar som hennes till synes ohållbara hemliv till slut påverkat hennes artisteri negativt.

Men hon är i alla fall konsekvent på *Circus*. Hon ser lika plastig och själlös ut i bookletten som plattan låter. För låtarna spänner mellan träiga ballader till tandlösa grrrl power-spår, det enda hon visar upp är en total brist på kraft och vilja. Ett riktigt populärkulturellt bottennapp. Att slänga in en Bloodshy & Avant-proddad hit som *Radar* från förra plattan (!) som extraspår säger nog en del om hur vilsna hon och hennes team känner sig för tillfället.

GARY LANDSTRÖM

DM STITH

Curtain speech
ASTHMATIC KITTY/BORDER

GGGG

Det här är 17 minuter och 42 sekunder ren inspiration. David Michael Stith briljerar verkligen på sin debut-EP. Första spåret *Around the lion legs* bygger upp ett orkestrerat crescendo, inte helt olik Rufus Wainwright eller Sufjan Stevens (som för övrigt är med och körar). Men DM Stith målar ett helt eget landskap med innerliga, starka färger och inslag av dova, mer underliggande kulörer. Den högsta toppen längs *Curtain speeches* vindlande bergkedja nås i sju minuters-eposet *Just once* med imponerande dynamik, smygande och starkt om vartannat. Och intensiva gitarrplockande *Abraham's song (Firebird)* är en väldigt vacker avslutning. Ett otroligt lovande första steg för DM Stith, som även gör grym skivomslagskonst. Snudd på femma.

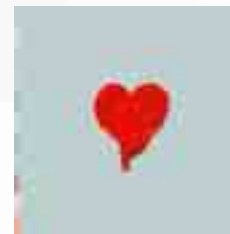
BJÖRN SCHAGERSTRÖM

KANYE WEST

808's & heartbreak
ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

GGG

Som en mix av T-Pain, Daft Punk, Kraftwerk och valfri välstöpt pojke/flickbandsartist återkommer Kanye med *808's & heartbreak* till sin stora scen kallad världen. Och många kommer att hoppa på Kanye-tåget. För denna

egensinniga syntskapelse är inte alls lika publikfriande och lättillgänglig som vi är vana vid från Chicagos störste moderne producent/artist. Och framförallt inte lika bra.

Hiphopen är spårlöst borta. Funken, och till och med de pompösa stråkpartierna, lyser nästan helt med sin frånvaro. Istället har Kanye dykt djupt ner i robotland och kommit upp med en cyborg med personliga problem, han målar upp en nostalgisk framtidsvision från en svunnen och oskyldig tid. Innan framtiden hann ikapp oss. Eller kanske innan hans mamma dog eller hans fästmo drog. Den sorgliga känslan är i alla fall överväldigande och markerar en ny tid.

Han anser väl sig också vara tillräckligt framgångsrik för att kunna göra exakt vad han vill och därför slängde han snabbt ihop detta skivmässalbum. Och det kan man inte säga emot, det får man ha respekt för. Men han är i och med detta inte längre någon som utforskar musikens framtid. Eller ens dess samtid. Han har istället flutit iväg på sin egen tripp på väg mot mörkrets hjärta. Eller som han själv sjunger i *Street lights*: "but i'm just not there on the streets".

GARY LANDSTRÖM

ARTHUR RUSSELL

Love is overtaking me
ROUGH TRADE/BORDER

GGGG

Ordet allätare är i dessa dagar mer ett skällsord än något att sträva efter. Men för att kunna beskriva Arthur Russell någorlunda rättvist och kortfattat dyker det slitna uttrycket upp på ytan igen. Hans kärlek till musik och hans enorma behov att uttrycka sig genom den var för stark för att hålla honom låst vid en genre.

Hans nyfikenhet tog honom som skold cellist från Iowa vidare till San Francisco där han studerade indisk musik. Några år senare, i mitten av 70-talet, var hans nya hem New York där han blev hänförd av stadens folk- och avantgardescen. Men vandringar runt Greenwich Village och samarbeten med Philip Glass och Allen Ginsberg skulle inte räcka. Staden var, som vanligt, mitt inne i en musikalisk stormvind och vid dessa tider föddes discon bland olagliga substanser och gaybarer. Arthur Russell tog sig an det nya svarta på sitt eget sätt. Hans säregna en-tagnings-disco var unik i sig, dock från början inte avsedd att sticka ut. Det var helt enkelt så Arthur Russell jobbade. Han var för rastlös för att finputs när nya projekt lockade mer. 1992 tog han sina sista andetag, 40 år gammal och insjuknad i AIDS.

Trots att Arthur Russell var en produktiv man som hade kunnat spotta ur sig album efter album prioriterade han anonyma små singelsläpp och inspelningar som aldrig nådde diskarna. Audika Records har under de senaste åren snokat fram det mesta av värde bland högerna av osläppt material, vilket visade sig vara en hel del. Det senaste Audika-släppet, *Love is overtaking me* innehåller spår som sträcker sig från 1974 till 1990. Även om det inte är en så kallad "best of" får man en klar bild av Russells musikaliska skiften

genom åren. De tidigaste materialen *Close my eyes* och *Maybe she* har klara folk- och countryrötter. *What it's like* och *This time dad you're wrong* får representera hans konventionella rockside. *I couldn't say it to your face* som hänger med i rockpassagen är för övrigt en av de vackraste göra-slut-låtar som Russell skapat. *Eli* (en cello driven låt om en illa behandlad hund) sprakar av Incredible String Band-referenser och *Time away* har samma avantgardetyngd, dock från en annan, lite mer Velvet Underground-influerad vinkel. Därefter får man ett fång av easy listening, soft rock och disco, med skiftande ljudkvalitet men med en jovialisk eftersmak. *Your motion says* är helt sorglös och sexuellt vibrerande lo-fi-disco när den är som bäst. *The letter* med dess luriga taktbyten och tidiga trummaskin är också den helt fantastiska på sitt säregna sätt.

Love is overtaking me är en berg-och-dalbana i genreskiften, kanske rent av en tyngdlös himmelfärd i genrelöshet. 21 låtar som sammanfattar Arthur Russell mer än vad ord någonsin klarat av. Så vad passar då inte bättre än att avslutningsvis parafra-sera Arthur Russell från den här samlingens vackraste spår, *The letter*: "What more can a country-, classical-, avantgarde-, softrock- and disco-boy want?"

DANIEL MAGNUSSON

elegant machinery

CD ALBUM / A Soft Exchange

MINI-CD / Feel The Silence

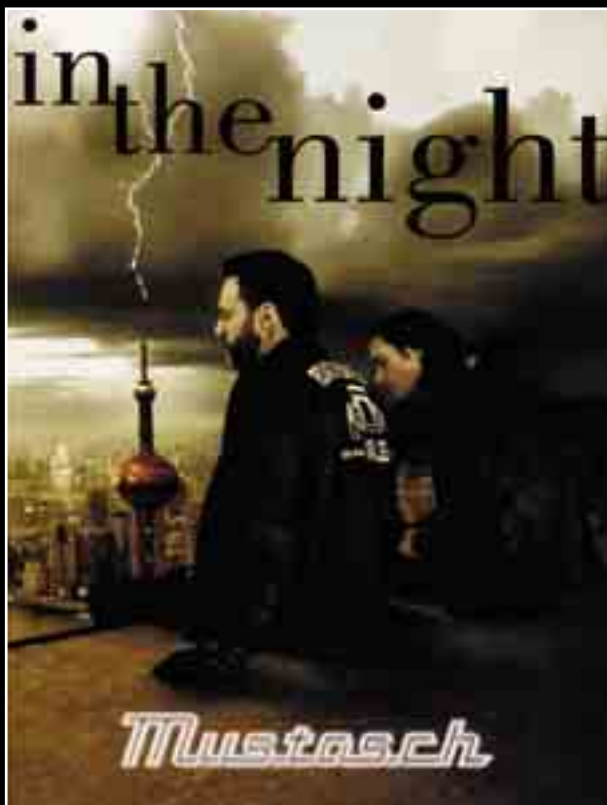
MINI-CD / Move

Årets synth-album!

Innehåller singlarna

"Feel The Silence" och "Move"

DVD / In The Night

Mustasch

CD ALBUM / Latest Version...

CD BEST OF / Lowlife Highlights

Årets Live DVD!

"In The Night" live från

Göteborg + bonusmaterial

CD OCH DVD FINNS PÅ

Media Markt

PLASMA/LCD • LJUD • DVD/CD • MULTIMEDIA • FOTO • IT • HUSHÅLLSPRODUKTER • TELEFONI • KONTORSPRODUKTER

10-ÅRS JUBILEUM!

PEACE AND LOVE

22-27 JUNI DORTLAND

Lars Winnerbäck

Turbonegro [NO]

Thåström

Moneybrother

Anna Ternheim • Timbuktu

Henry Rollins [US] • **Atmosphere** [US]

The Stranglers [UK] • **Satyricon** [NO]

Tiltio • Frida Hyvönen

Slagsmålsklubben

Kalle Baah

Sonic Syndicate

Perssons Pack

Division of Laura Lee

Witchcraft

Deportees

KÖP BILJETT NU!
BILJETT 22, 24, 26, 28, 30 & 2008

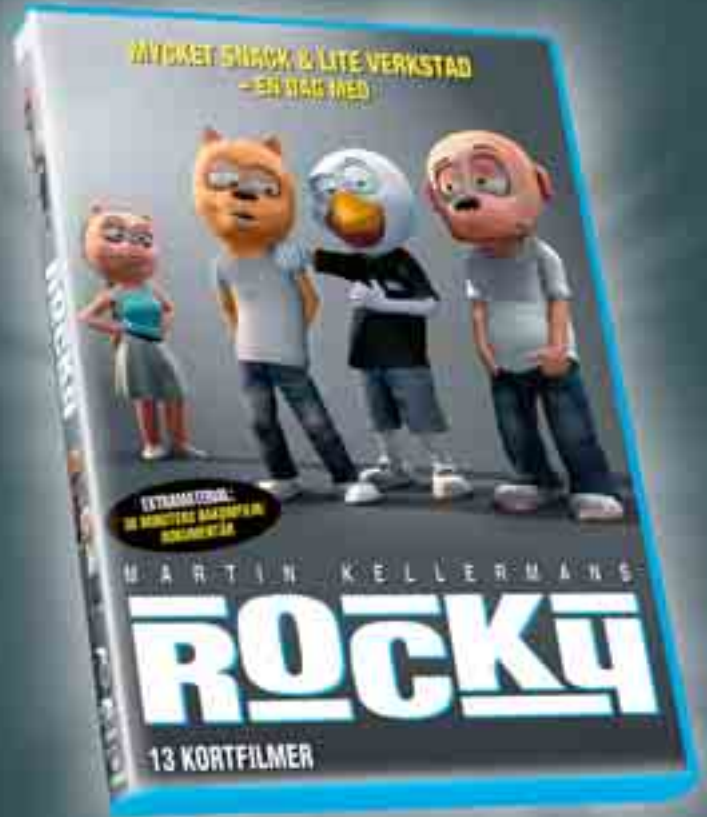
Festivalpass exklusive camping 1295,- + serviceavgift

Festivalpass inklusive camping 1445,- + serviceavgift

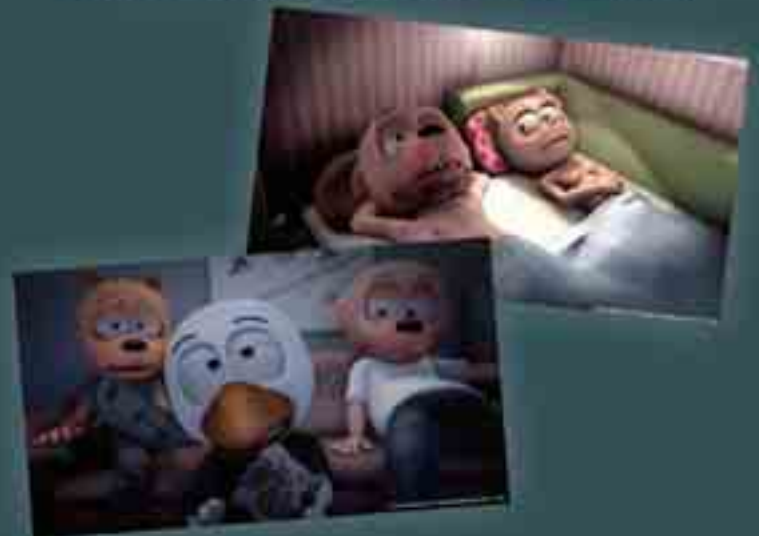
Biljetterna säljs via turistbyråerna i Dalarna och:

www.peaceandlove.nu

ROCKY- NU PÅ DVD!

Succéfiguren Rocky kommer nu för första gången i ett rörligt format!

Tretton kortfilmer som berättar om en dag i Rockys liv + en 30 minuters bakomfilm/dokumentär.

NSM

CD 10 • 2008

God jul, gott nytt år och god fortsättning! Vi serverar på årets sista Grooveskiva massvis av spännande ny svensk musik så man klarar sig genom julborden. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Timo Räisänen

About you now

Från nya (cover)plattan ... *And then there was Timo* hämtar vi Timos brinnande och sprakande version av Sugababes relativt färsk singel *About you now*. En låt som verkar som klippt och skuren för denna göteborgske Duracellkanin. Med stegrande musikalisk intensitet och känslomässig pregnans är detta en bona fide klockren hit. Utan tvekan. Dessutom en framtida livefavorit. www.timoraisanen.se

2 The Happy Forest

I turn the water into wine

I ett stilla flytande Värnamo finns en ung kille som heter Jacob Carlsson som har ett band för sig själv där han manglar på riktigt kraftigt. The Happy Forest förvaltar arvet efter Alice In Chains och andra hårda kunder väl, men *I turn the water into wine* har inte bara granitblockssound det är en organisk och drabbande låt för alla med långt hår. www.myspace.com/thehappyforest

3 A Place To Bury Strangers

To fix the gash in your head

Som en blandning av tunga industrimaskiner och dansant dätidsgoth vältrar sig *To fix the gash in your head* över allt i sin väg. Man kan dra tydliga paralleller till Sonic Youth, My Bloody Valentine och The Jesus And Mary Chain men även till Ministry, Joy Division och The Raveonettes. Sålunda: passionerad, metallisk och skinnpajs-blänkande kaosrock att dö för. www.aplacetoburystrangers.com

4 MaryJet

Vagabond

25-åriga Mariette Hansson från Halmstad gör som MaryJet känslös och ståtlig poprock någon kallad ambient. Hon positionerar sig i alla fall bland vuxna melodiosa artister typ Sheryl Crow, Kate Bush och Fiona Apple med sin proffsiga och strukturerade musik. Och så klart saknas inte varken glöd eller värme. Hon borde

härmed ha skaffat sig en radiodänga som ger henne efterlängtat karriärluft. www.maryjet.com

5 I Are Droid

Blood & ether

Andrasingeln från debutalbumet *I are debut* är en drömsk och smått förhäxande historia med mycket gitarrmattor under lömska melodislingor. Det är omväxlande tungt och svävande, eteriskt och maffigt, men hela tiden oroande på ett spännande sätt. Lite samma effekt som en bilolycka har på förbipasserande. Man vet knappt om det är okej att vara nyfiken. www.iaredroid.com

6 Hello Saferide

X telling me about the loss of something dear, at age 16

De bitterljuva berättelsernas prinsessa är tveklöst Annika Norlin. Ingen kan som hon sätta ord och musik till avgörande vardagshändelser och få det att kännas ända in i hjärteroten. Även om hon använder sig av till synes små medel. Hon är beundransvärd. www.hellosaferide.com

7 Molotov Jive

Paint the city black

Sådan sprudlande och sprittande bensparksrock med monsterrefränger som värmlänningarna i Molotov Jive smakprovar inför andra fullängdaren *Songs for the fallen apart* är precis vad doktorn ordinerade. Energivån är farligt hög och bandet nämner The Clash och Springsteen när de pratar om sin episka rockådra som de nu blottar. Smaskigt så det förslår! www.molotovjive.se

8 Third Stone

Going down

Dessa sex väl sammansvetsade Gagnefmusiker lyckas väl i sin ansats att skapa tidlös feelgood-musik med skönt boogiegång i Stones anda. Klassisk och härlig rock som i svenska vatten mest liknar Atomic Swing. De levererar samma varma, mjuka och charmanta ljudbild kryddad med blås och coola gitarrsolon. Tidöst och klassiskt, men långtifrån tradigt. www.thirdstone.se

9 The New Heaven Dieppe

When I am around

Att designa kläder är bara en del av konceptet för The New Heaven Dieppe. De gör dessutom atmosfärsrik och mörkt vacker syntmusik med både hjärta och hjärna. Det låter snyggt och drömskt, klassiskt och spännande på den självbetitlade EP:n som finns ute nu. Och *When I am around* är en riktig pärla! www.tnhd.se

10 Nu!Nu!Nu!

Mitt liv som en hund

Som Moneybrothers okända syskonband fräser Nu!Nu!Nu! förbi med svetten lackande i pannan. Denna skånska orkester är färsk som varm komjölk men dess framtid är lysande, strålände och alltigenom lycklig. Med sökande popsinne och öppna öron söker de sig instinktivt fram mot slagkraftiga låtar där charm serveras på svenska. Lalala-refränger har nog aldrig varit skönare. www.myspace.com/nununumusik

11 Motjiva

Ride

Yep, Danmark kan fortfarande skaka fram ett och annat coolt rockband även på 2000-talet. Dessa fyra Köpenhamnskillar tar DAD:s spagetiwesternrock och korsar den med känsligheten hos The Killers, Coldplay eller Radiohead och blir helt plötsligt ett potentiellt genombrottsband på global nivå. Och de är fortfarande osignade. Men inte länge till gissar jag. www.myspace.com/motjiva

12 Lesli + Frida Öhrn

Half a wing

Med backning från Oh Laura-sångerskan Frida Öhrn och Florence Valentins blåssektion lyckas Lesli från Lidingö skapa en härlig folkvibb med extravaganser få akustiska artister lyckas (eller för den skull vill) fånga. Men närheten till låten och artisen är i *Half a wing* påtaglig och njutbar, något *alla* artister villja uppnå. Stora känslor sätts i gungning med små medel. Uhhmm. www.lesli.se

13 The Majors

The good grief

Hothouse Flowers! Det är det första jag tänker när jag hör *The good grief*. För er som inte känner till det mysiga irländska 80-talsbandet finns samma pianodrivande grund och glädje hos dem som i The Majors musik. Kan inte undvika att nämna Simon & Garfunkel heller, så denna Uppsalakvartett har landat i väldigt trevlig musikalisk geografi. www.myspace.com/themajorsmusic

14 Jacques C

Shame

Indie-electro influerad av fransk disco och brittisk gråton är Jacques Cs kopp te. Det låter fluffigt och rymdigt med en akustisk gitarr i bakgrunden, under maskinparkens djupa mönster. Och den smågrooviga basen kompletterar Jacques dova röst exemplariskt, perfekt lyssning framför brasan med snön knakande på taket. www.myspace.com/jacquescmusic

15 The Early Days

Make you smile

Dessa fem stockholmare får introt till *Make you smile* att låta som Happy Mondays har återuppstått ur sin Madchestergrav. Faktiskt fortsätter de att påminna om Shaun Ryders flummiga manskap en bra stund, vilket inte alla är något underbetyg. De håller också understundom shoegazefanan högt, lite Curevibbar kan också skönjas. Så gillar du episk brittisk midtempoock är de en självklar ny bekantskap. www.theearlydays.se

16 Skilla

Tragic song

Fan vilket gött band Skilla verkar vara. Fem unga tjejer från Malmö som tar zigenarsväng inklusive stråkar, svensk bondfolkemusik och intensiv och utlevelsefull sång av Nina Christensen och skapar sin alldeles unika genre. Dessutom har de självförtroende så det räcker och blir över. Och det borde de ha. Med debutplatta i bagaget och spelningar inbokade ser framtiden ljus ut. skillatheband.com

17 Les Sambres

Dangerous

Denna Stockholmsorkester gör också folkindie, en musikriktning som vuxit sig enorm i Sverige på sistone. Och herregud vad charmiga de låter på *Dangerous*. Gulliga, men inte banala. Och de har släppt hela fem album på eget bolag, så de är inga färskingar. Fast de låter lika nyfikna och glädjespridande som kalvar på grönbete. Det gäller att behålla barnasinnet. www.myspace.com/lesisambres

VANS SYMBOICATE
MAX SCHAAF CUSTOMS
Mountain Edt. 1299kr

GET YOUR

VANS

AT:

caliroots.com

STORE ADDRESS: BRUNNSGATAN 9 STHLM - WEBSTORE: CALIROOTS.COM

1900

1900
ST4T/WARNER

GGGG

Det är mycket barndomsminnen som väcks genom att lyssna på Christian Gabels 1900. Fastän titeln anspelar på ett årtal långt innan jag var ens påtänkt. Gabel har förlutet i Mindjive. Hör likheter i 1900 med Johan Zackrissons Soil från sent 80-tal. Där Zackrisson tog mig på en tripp och visade världen utan för Sverige så låter mig Gabel se ett vackert Sverige, folkhems-Sverige. 1900 framkallar en dokumentär känsla. Gabel sätter fingret på allt det där utan att för den delen vältra sig i nostalgi. Skolavslutning i kyrkan. Smuggler. Palme i tv. Trädkojan. Industrisemester. Det enda jag saknar är egentligen Hans Villius berättarröst.

PER LUNDBERG GB

KELLI ALI

Rocking horse
ONE LITTLE INDIAN/BORDER

GGG

Kelli Ali har tidigare samarbetat med Marilyn Manson och Linkin Park. Men det är inget att fästa någon vidare uppmärksamhet på när man lyssnar på hennes senaste alster. Rocking horse är många mil ifrån amerikansk skräckindustri och pojkbandsrock. Man får istället för sig att Ali samgått med Philadelphias psykedeliska folkkvartett Espers, att Robyn, i samarbete med Vashti Bunyan, stått för sånglektioner och att Donovan agerat spirituellt vägvisare.

Ali började sin musikaliska bana i triphop-bandet Sneaker Pimps från Reading, England. Numera har hon lämnat electron för helt organiska ljudvägor. Rocking horse bärs upp av uråldriga träblåsinstrument och klassiskt förvaltade stråkar.

De starkaste ögonblicken på Rocking horse är den så gott som instrumentala (förutom sakral sirensång-) låten The kiss. Ett perfekt folkspsychspår som egentligen borde höra hemma i Greg Weeks och Marissa Nadlers projekt Mountain Home. Nu omsvärmas den istället av musik som i ren desperation försöker dra sig in i mystiska trollskogar, men lite för ofta hamnar i starkt dagsljus vid skogsnäret. Man känner doften av mossa, man ser stigen framför sig och det stannar också där – i en trevlig skogsvandring utan några större överraskningar.

DANIEL MAGNUSSON

ANIMA

Daily grind
METAL BLADE/BORDER

GGG

Andra albumet från tyska grind metal-kvintetten är i mina öron inte utstickande eller unikt på något vis. Men det är stilen och helt okej grind med mycket growls och snabba låtar. En kompetent produktion är en förutsättning för att kakofonisk musik som denna ska komma till sin rätt och det har legendariska skivbolaget Metal Blade sett till att förse sina skyddslingar med.

Anima har "bara" funnits i tre år och med dagens mått mått så är det bra jobbat att släppa två fullängdsalbum under de tre första verksamhetsåren. Tittar man på bandets MySpace så ser man också att de turnerar friskt (även om alla datum är i Tyskland än så länge). Anima verkar med andra ord vara ett hårt arbetande och satsande ungt band med framtiden för sig.

CARL THUNMAN

ARTAS

The healing
NAPALM/BORDER

GG

Tempo är rätt trevligt i de inledande två låtarna Barbossa och Bastardo men sångarens grymtgrowl är inget vidare. Sen kommer – håll i er – en cover på Gangsta's paradise och jag kan inte för mitt liv komma på vad det ska vara bra för. Resten av plattan tickar på utan större överraskningar.

ROGER BENGTSSON

CHARLES AZNAVOUR

Duos
EMI

GGGG

Trots att han säkerligen är ett ganska okänt namn för nutidens unga musikskickare så anses han av många som en av det senaste århundradets största underhållare. Med mer än 100 miljoner sålda skivor i ryggen så kan han dessutom titulera sig en av de bäst säljande soloartisterna genom tiderna, och han fortsätter än idag att turnera jorden runt.

På Duos har han samlat ihop några av de vänner och musikkollegor han haft förmånen att träffa genom åren för att spela in nya versioner av såväl egna låtar som klassiker som La Bohème och Everybody loves somebody sometimes. Det som imponerar allra mest är hur Aznavour lyckas låta så vital i rösten trots det faktum att han faktiskt är 84 år fyllda. Duos är också en perfekt inkörsport för alla er som aldrig haft nöjet att få bekanta er med hans musik. Han lever fortfarande verkligen upp till sitt smeknamn "Frankrikes Frank Sinatra" och det faktum att de flesta av hans amerikanska motsvarigheter redan lämnat jordelivet gör att han kommer att lämna ett stort tomrum efter sig den dag han dör.

Plattans absoluta höjdpunkter är inledande Yesterday when I was young där den gode Charles gästas av Sir Elton John och pampiga Parigi in agosto där Laura Pausini står för sållskapet.

Tidlösa melodier i ny skön tappning.

THOMAS RÖDIN

BATTLELORE

The last alliance
NAPALM/BORDER

GG

När bibliotekarien i den ort jag växte upp i tipsade om Tolkiens Ringen-epos sommarlovet mellan sexan och sjuan gjorde hon en väldigt god gärning. Han, eller hon, som gav samma tips till finnarna i Battlelore är inte riktigt lika hedervärd. För femte gången sjungs det inspirerat av Middle Earth och med undantag av den catchiga sångmelodin i Third immortal är det precis så säsig som man kan förvänta sig.

ROGER BENGTSSON

BEATPOKE

No rush
INPHUSION

GG

Kylig soul för kalla själar.

FREDRIK FRANZÉN

JEFF BECK

Performing this week... at Ronnie Scotts
PLAYGROUND

GGGG

Åren går och den gamle gitarrhjälten Jeff Beck, som en gång i tiden avlöste Eric Clapton i The Yardbirds, har nu hunnit med att bli 64 år gammal. Men som bevisats så många gånger förr så betyder åldern ingenting i de här sammanhangen, det viktiga är att man fortfarande är hungrig och nyfiken på nya utmaningar.

Och när man hör honom spela på denna liveinspelning från förra året så kan man inte få något annat intryck än att han lirar precis lika bra och flippat som för 30 år sedan. Trots att Jeff väl aldrig gjorde sig känd som någon större tillverkare av singelhits så finns här en hel del välkända klassiker som Beck's bolero och Where were you. Missa heller inte den underbara versionen av Beatles vackra A day in the life. Uppbackad av ett riktigt fett band så levererar Jeff Beck här en timmes positivt och energifyllt gitarronerande, som får mig att längta efter DVD-versionen som lär släppas till våren. Det här mina damer och herrar är musikhistoria serverad av en av rockens mest inflytelserika gitarrister genom tiderna. Lyssna och njut.

THOMAS RÖDIN

JOSEPH BECKFORD

Original
RUB-A-DUB

GG

Joseph Beckford, med ett förlutet i legendariska reggaebandet Culture, kom till Sverige på 80-talet och Original är hans tredje svenskproducerade soloalbum efter Are you ready och Bright morning.

Josephs låtmateriale är av det traditionella, lättsmälta och ovidkommande slaget som mycket nyskriven rootsreggae tyvärr står och stampar i. Det betyder nödvändigtvis inte att det är dåligt men för en van reggaelyssnare blir bristen på överraskningar och intryck snart till en ogenomtränglig dimma av klichéer och mysiga melodier utan utmaning.

Produktionerna är bra och något annat är knappast att vänta när Sveriges dub-legend Internal Dread stått vid kontrollerna. Tyvärr är dennes gränslösa experimentlusta till stora delar tyglad genom detta hela detta album. Hans roll har varit att få det att låta bra. Varken mer eller mindre. I de avslutande tre dubspåren är det dock Internal Dreads tur att inta fältet med sina skruvade effekter och fingertoppskänsla för dynamik och spänning. Det blir bättre, men inte tillräckligt bra för att väga upp ett överlag mycket mediokert album.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

BINARIO

Binario
FAR OUT/COLECTIVO

GGG

Alla som någon gång varit i Brasilien vet mycket väl hur brasiliansk rock låter. Den spelas nämligen precis överallt, hela tiden. Den är lite svår att beskriva, men jag antar att benämna den som hyfsat kaxig, betydligt mindre genrebunden rock inte är helt åt helsike fel. Personligen tycker jag att den är lite jobbig, men nästan 200 miljoner brasilianare gillar ju den, så bevisligen finns det någon kvalitet i den som jag ännu inte uppfattat.

På senare tid har den brasilianska rocken börjat uppmärksammas utomlands – delvis på grund av exempelvis Cansei de Ser Sexy's framgångar, men framförallt på att grund av att världen blivit lite mer öppen för alla typer av musik. Och det passar ju såklart den mångfacetterade Ipanema-septetten Binario fint.

Binario spelar nämligen hyfsat kaxig rock, med psykedeliska inslag, med spår av jazz, funk, hiphop och electronica, som man om man vill vara grovt och nästintill förolämpande generaliserande skulle kunna benämna som just brasiliansk rock. Och om man nu gillar sådan, då är jag övertygad om att man också kommer att njuta när de sju, tveklöst skickliga, musikerna i Binario lockar fram lekfulla melodier och slingrande takter ur sina instrument. Personligen tycker jag dock att det låter lite jobbigt...

FREDRIK FRANZÉN

BRIMSTONE HOWL

We came in peace
ALIVE/SOUND POLLUTION

GGG

De kom fredligt men sedan brakade allt löst. Det hungrigt produktiva Nebraskabandet Brimstone Howl lirar mörk och elektriskt explosiv garagerock med fötterna i bluesens källare och psychobillyns vansinne. I mitt hörselminne ligger, eller snarare röjer, The Cramps i graven bredvid. Detta trots att båda banden är levande med räge.

Det skramlas och öses på med stora mått mått, men bandet lyckas ändå inte riktigt riva loss något hos mig. Utlevelsen existerar definitivt, men upplevelsen blir inte lika stark. Låtarna kämpar desperat på som om de försökte ta sig upp ur kvicksand, men tar sig varken upp eller sjunker inte heller tillräckligt djupt ned i infernot. Trummisen låter som om han fastnat i en virvel och sången känns som The Cramps i imitationsliknande gengångarform. Plattan släpps även på lila vinyl i begränsad upplaga, det är däremot grymt coolt om något. Tänk om innehållet hade varit lika färgnyanserat.

MATHILDA DAHLGREN

BUCKCHERRY

Black butterfly

ELEVEN SEVEN

G

Modern, clean och sliskig rock har inte lätt att ställa sig in hos mig. Speciellt inte när bandet verkar tro att man kan låna klassiska låtrader som "too drunk to fuck" av Dead Kennedys utan att uppgå det och istället skriva en historia i pressmeddelandet om hur den handlar om hur de ofta var too drunk to fuck under uppväxten. Låtar där man sjunger om pussy lite för ofta blir lätt inte en favorit om den inte heter Wicked pussycat och är skriven av Glenn Anzalone, men så är inte fallet här. Bandet höjer komiken ännu en gång när de likställer låten Rose med Sweet child of mine där de för övrigt igen inspirerats av någon annans musik lite för mycket i inledningen. Amerikansk countryrock som går under täckmanteln hårdrock fångar inte mig helt enkelt.

ALEXANDRA BENGTTSSON

BUGGIRL

Rock n' roll hell

CARGO/MIDDLE CLASS PIG

GG

Inledande Shootin' fire är en intensiv stonerhit av gigantiska mått, dessutom med en White Stripes-vibb man inte kan motstå. Men sedan försvinner denna australiska syskonduo (!) över AC/DC-kanten och blir bara ännu en skrikande klichémaskin i rockenrollens tjänst. Vilket gör det nästan omöjligt att försöka köra igenom alla tio spår i en sittning.

GARY LANDSTRÖM

THE BUTTLESS CHAPS

Cartography

MINTY/BONNIERAMIGO

GGG

Det vore fel att säga att The Buttless Chaps låter extremt likt The National eftersom sistnämnda bandet bildades ett år senare än Chaps. Det känns dock oundvikligt att nämna någon annan referens än dem.

Det kanadensiska bandet blandar med andra ord akustiska och elektriska gitarrer med en rostig röst och får det att låta hyfsat bra. Bara för att deras sound är likt The Nationals så säger jag inte att de lyckas komma upp i nivån av till exempel *Alligator*, tyvärr. Istället är det lite halvsegt och jag saknar något form av ös i låtarna som inte kommer ut mer än i *Broken transit broken soil*. Efter att jag hörde den låten började jag fundera på om det här egentligen är en coverskiva?

ALEXANDRA BENGTTSSON

THE CHAIR

The Chair

RECORD HEAVEN/BORDER

G

The Chair består av fyra svenskar och en amerikan som beslutat sig för att spela 70-tals rock lite sent. Det känns tråkigt och meningslöst och funkare kanske för inbitna hårdrockare när de vill varva ner, men inte för mig. Känns lite hobby över det hela, speciellt för att Times new roman verkar fastnat som standard och för att bandmedlemmarna gett sig själva artistnamn som "Blues", "Gibson" och "Stonebreaker".

ALEXANDRA BENGTTSSON

TRACY CHAPMAN

Our bright future

ATLANTIC/WARNER

GGG

Det har ju gått omkring 20 år sedan Tracy Chapman slog igenom med *Fast car*. Och nog måste det monster som den blev vara något av en tacksam förbannelse. För nog är det väl fortfarande med den hon förknippas, eller i alla fall hennes två första plattor? Som om inte något av det som hänt de senaste 18 åren har hänt.

Nu har ju i och för sig heller inga direkta avsteg skett musikaliskt sedan den dagen, visst är det lite grann av samma slags Tracy som fortfarande ljuder ur högtalaren och hörluren när man lyssnar, om än mer sofistikerad än den, ändå, oborstade intensiviteten som kunde vara. Ett sakta utmejslande genom åren, som också hörs, väldigt mycket, i sångerna, och i sången, ännu med det fågelliknande vibratet. Man kan liksom inte låta bli att tycka om henne när man lyssnar. Det finns en envis charm, och det känns också som att det här är den mest sammanhållna platta hon gjort, åtminstone på länge, trots att det finns småpretande element; från subtil americana till 30-talssoaré. Inte så märkvärdigt, men habil och, ja, det är svårt att inte tycka om det.

MAGNUS SJÖBERG

CHEMICAL VOCATION

A misfit in progress

PANIC & ACTION/BONNIERAMIGO

G

Det finns inte mycket som går att uppskatta vad gäller Chemical Vocation eller deras grannar Neverstore. Pressmeddelandet försöker reda ut emo-begreppet men Chemical Vocation verkar inte ha hittat rätt. De vill ge lyssnaren en knock i magen och precis det gör de. Jag mår nog faktiskt lika dåligt när jag lyssnar på *A misfit in progress* som en god mörbultning i magen skulle ge.

ALEXANDRA BENGTTSSON

CATIE CURTIS

Sweet life

COMPASS/ROOTS

GGG

Hon skulle knappast kunna kallas pessimist. För även om Catie Curtis sjunger om hjärtesorg, separationer och smärtsamma minnen lyser hoppet och optimismen igenom – utan att hon blir det minsta sentimental eller smetig.

Med åren har amerikanskan långsamt rört sig från sina lite mer oborstade folkrotter till ett mer poppig sound. Så har hennes låtar också kunnat höras i teveserier som *Grey's anatomy* och *Dawson's creek* samt tolkats av till exempel Trisha Yearwood.

På sitt åttonde album (eller nionde, om man räknar med debuten *Dandelion* från 1989 som endast gavs ut på kassett) fortsätter hon att skriva starka låtar med genomarbetade texter. Och gör därtill en cover på Death Cab For Cuties *Soul meets body*. Men dessvärre förmår hon inte riktigt skilja sig från mängden. Det är förvånande hur många kvinnliga singer/songwriters som rör sig inom ungefär samma musikaliska fåra.

ROBERT LAGERSTRÖM

DIR EN GREY

Urobora

GAN SHIN/SOUND POLLUTION

G

Japansk ondska som får The ring att likna Bolibompa. Det här är smörja. Metalsmörja. Dir En Grey sjunger om sorg, ondska, frustration och utanförskap. Känns som ett band skapat i styrelserummet på AstraZeneca för att få ungdomar att kåka antidepressiva och spela mycket tv-spel. Blå.

PER LUNDBERG G6

DIVERSE ARTISTER

Jon Savage presents: Dreams come true – Classic first wave electro

DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Vi har behandlat 80-talet orättvist! Vi har varit alltför glada i att lite nedlåtande klappa det förnedrade årtiondet på axelvaddarna och liksom ömkande rufsa till dess söndersprejade frisyrl! Visst, det har i åratals påståtts att 80-talet är tillbaka, men ingen har tagit det på allvar. Vi har alla betraktat hela eran som ett sjok kitsch, och faktum är ju att det fortfarande är troligare att man även på en seriös inrättning tvingas lyssna på Wham! eller Madonna än på

någon av all den fantastiska, banbrytande synt, house, hiphop eller electro som producerades under detta ljuva, ljuva decennium.

Ja, ungefär så verkar den gamla journalisträven och The Hacienda-DJ:n Jon Savage resonerat när han bestämde sig för att på samlingsskivan *Dreams come true – Classic first wave electro* samla just det albumtiteln antyder: tidig electro från 80-talet.

Och om du tycker att jag förde en hyfsat övertygande argumentation ovan, så beror det på att jag faktiskt håller med Savage. Och om även du gör det, då borde du verkligen ge hans finfina samlingsskiva en chans, för en mycket mer rättvis återupprättelse än så här kan jag inte föreställa mig att ett illa behandlat årtionde kan få.

FREDRIK FRANZÉN

ARNE DOMNÉRUS

Memories of you

PROPRIUS/NAXOS

GGGG

I höstas gick en av Sveriges största jazzprofiler och -legender bort, Arne Domnérus. Även om gemene man mer känner till namnet än hans sound eller låtarna han spelade, så var han så pass stor att större delen av Sveriges folk kände till honom: något som väl ändå är få jazzmusiker förunnat.

Memories of you är en hyllning till legendaren och innehåller en utsökt blandning av både det som gjorde legenden och det som höll statusen kvar; här finns många standards, en del i skir och skön utsmyckning, andra mer kamouflerade, men alltid med en tanke och en ton att följa. Uppbackad av bland annat Bengt Hallbergs piano, Lars Erstrands delikata vibrafon och Georg Riedels bas är det en fascinerande resa att ta, en lisa att lyssna till. Oavsett hur man ser det kommer Dompan aldrig att dö.

MAGNUS SJÖBERG

DÚNÉ

We are in there you are out here

ICEBERG/SONYBMG

G

Jag har genomskådat dem.

För ungefär två månader sedan recenserade jag albumet *Crushing digits* av den danska gruppen VETO – ett otäckt spektakel som sålde bra i hemlandet och lovprisades i pressen, trots att det i själva verket inte rörde sig om något annat än en tafflig papier-maché-kuliss, sammanfogad av våta omslagsdrömmar, smetiga attitydproblem, fantasilösa riff och knorrande fulsyntar.

Och nu är det visst dags igen. Dúnés debutalbum har både lovprisats och sålt bra i Danmark, och när gruppen nu gör ett försök att ta sig över sundet, bör man informera det hittills lyckligt ovetandes svenska folket om att Dúné låter ungefär som ett folkölsfullt fritidsgårdsband som spelar Bloc Party-covers. Jag tror dock att det är än viktigare att varna alla för att *We are in there you are out here* är ett hopplöst, hopplöst ihåligt och dåligt album, som får skinnet att flagna av kroppen, samlas till en liten boll, rulla in under sängen och snyfta och gny av uppgivenhet.

Men jag är inte bitter. Jag har genomskådat dem. Danskarna skojar med oss. Jag vet att det görs drövis med alldeles utmärkt musik där borta, och jag har nu förstått att de skickar över skräpet hit för att få sig ett gott skratt. Och visst, det kan jag väl bjuda på. Men min dyrbara tid, den får de inte.

FREDRIK FRANZÉN

EFDEMIN

Carry on – pretend we're not in the room

CURLE/IMPORT

GGG

Gör man mer lättsmält musik tilltalar man sannolikt en större publik, och om man är bättre känd som artist kan man kosta på sig att göra lite mer svårsmält musik. Så brukar det i alla fall fungera, men i berlinaren Phillip Sollmanns fall fungerar det visst lite annorlunda.

Sollmann har släppt skivor i mer än tio år. Han har studerat ljudkonst, han har snickrat samman ljudinstallationer, han har släppt svårsmält ambient i sitt eget namn, och som Efdemin har han under de senaste åren gjort snyggt slipad techno. De första tolvorna var visserligen mörka och abstrakta, men med tiden har de blivit alltmer varma, mjuka och lättsmälta, och förra årets välförtjänt framgångsrika, självbetitlade fullängdare var en så god introduktion till minimalistisk, melankolisk dunka-dunka som någon.

Sollmanns första mixskiva är ännu ett steg i denna utveckling, från introvert ljudkonstnär till populär och befriande opretentiös dansgolvs-konässör. *Carry on – pretend we're not in the room* är sålunda en uppvisning i hur man använder sig av sin experimentella bakgrund för att skapa något dansant och tillgängligt, och den förhållandevis svårsmälta musik som exempelvis Surgeon, Photek och Scott Groves här bidrar med, den har väl aldrig någonsin tidigare framstått som så här lättsmält. Och i det avseendet är Sollmanns album inget mindre än en bedrift.

Rent tekniskt är han dessvärre inte någon virtuos. Mixarna i sig är väl enkla och förutsägbara, och i jämförelse med exempelvis den makalösa mixskivan Matthew Dear nyligen släppte, framstår Sollmanns försök onekligen som aningen trögstartat och sävligt.

Det slutgiltiga omdömet blir sålunda att *Carry on – pretend we're not in the room* är ett bra men inte omistligt album – ett apiltligt surrogat i väntan på den verkliga uppföljaren till Efdemins strålände fullängdsdebut.

FREDRIK FRANZÉN

ELEGANT MACHINERY

A soft exchange

OUT OF LINE/SOUND POLLUTION

GGGG

Över tio år och en bandsplittring har passerat sedan deras senaste album, men nu är *Elegant Machinery* på benen igen. Efter några år av livespelningar har de nu släppt en ny skiva och fansen ler gladeligen åt återkomsten. *Elegant Machinery* har en imponerade förmåga att spela klockren 80-talssynt och ändå få det att fungera nu 20 år senare. För det spelar ingen roll att de säger sig ha lagt till ett gäng band från 2000-talet, som Keane och The Killers, till sin inspirationslista, den här skivan fullkomligt osar av 80-talsinfluerer som Depeche Mode och Yazoo.

Trion har vart med förr, de vet vad de sysslar med, vilket märks. Det är en tajt, välproducerad, och jämn skiva. Sången och köreorna påminner om något som Gore och Gahan kunde ha spelat in. De industriella syntarna, skönt dansanta beatsen och starka melodier håller 80-talsfanan högt och *Elegant Machinery* lär fylla klubbarnas dansgolvet ett bra tag framöver.

MARIA PETERSSON

ENYA

And winter came...

WARNER

GGG

Sedan Enya slog igenom på allvar som soloartist för 20 år sedan så har mycket hänt i omvärlden, men i Enyas värld verkar allt vara som förut. Det vill säga samma syntar, samma frisy och samma silkeslena stämma. Och folket verkar onekligen gilla det de hör eftersom denna irländska dam skeppat iväg ett stort antal miljoner album genom åren.

Nya albumet *And winter came...* fortsätter i precis samma fotspår som tidigare, men denna gång med ett uttalat jul- och vintertema. Och det känns som om det här med julmusik är något som passar Enya som hand i handske. För visst finner det sig en viss julstämning i mig när jag hör skivan trots att det ännu bara är tidig november. Det är stora gester, vackra körarrangemang och klistriga melodier om vartannat. Särskilt gillar jag den otroligt catchy förstasingeln *Trains and winter rains*.

Måhända känns det här kanske inte som årets fräschaste album, men samtidigt så måste man erkänna att Enya verkligen har gått sin egen väg och ingen gör den här typen av musik bättre än hon. En given julklapp och stor-

säljare, som säkert kommer att sprida julstämning i många svenska hem i vinter.

THOMAS RÖDIN

THE ERGS

Hindsight is 20/20 my friend vol 1

DIRTNAP/SOUND POLLUTION

GGGG

Halleluja! Punkrock från New Jersey är sällan fel. Tänk bara på legendariska Electric Frankenstein, som influerade inte bara The Hellacopters, utan en hel värld av liknande garagepunkare. Ergs är inte lika skitiga och garage-aktiga. Men de har en genuin punknerv och stor känsla för melodier. Det gör att de någonstans landar mitt i Atlanten mellan landsmännen Descendents och Manchesters poppunkprinsar The Buzzcocks. Som tur är så har de flytvästarna på och tar sig utan problem i land med sitt utmärkta 33-lätars (!) album.

Man kan heller inte låta bli att både roas och charmas av deras raffinerade låtitlar. Eller vad sägs om *Jazz is like the new coke, It's OK to hate me, Steven A Hinckley has the merchandise to prove he likes Devo even more than we do!* Och i den angenäma mängden låtar som gladeligen vräks ut här, så hinner de med några väl valda och riktigt bra covers också. Mest nämnvärda är The Replacements underbara *I'm in trouble* och Steve Jones/Neurotic Outsiders enda riktigt bra låt (men vilken låt!) – *Nasty ho!*

The Ergs *Hindsight* är precis en sån där enkelt lekfull, glad och upprykande punkplatta som gör att man genast vill ringa polarna och styra upp fest.

CARL THUNMAN

THE FIREMAN

Electric arguments

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

GG

Den något mystiska duon bestående av Paul McCartney och Youth släpper sin tredje platta tillsammans och det verkar som riktningen är bytt. Till skillnad från de två föregående bjuds man här på tidvis psykedelisk rock som även slår över till storslagen U2-rock emellanåt som gör det hela lite obehagligt. Som tur väl är för Sir Paul så är hans namn så inrstat med Beatles att det spelar mindre roll vilka sidospår han väljer.

ALEXANDRA BENGTESSON

INGEBRIGT HÅKER FLATEN/ HÅKON KORNSTAD

Elise

COMPUNCTIO/NAXOS

GGGG

Musik med ursprung i norska Oppdal, hos Ingebrigts farmor Elise, och de sänger hon brukade sjunga. Tillsammans med Håkon Kornstads saxofon och flutonetten tolkar Ingebrigt Håker Flaten sångerna instrumentalt med ett jazzanslag, och, ja, jag vill inte gå så långt som att magi uppstår, men det blir något vackert och stort; något stolt och starkt som formas och växer. Sakta, tassande bas, som ett draperi för skymningen, kylan och frosten; trygga toner som letar och finner, söker kontakt, finner kontakt, och söker vidare. Det är inte helt långsökt att dra paralleller till Jan Johanssons milstolpe Jazz på svenska, men innan man kommer dit måste man också minnas att uttrycket är ett annat; blir av nödvändigheten i skillnaden mellan piano och sax. Men det nordiska vemodet finns alltså nära närvarande, och berikar jazzformen och gör den viktigare, gör den till en del av oss. Stillsamt och fint, samtidigt som det hela tiden strävar vidare, mot horisonten.

MAGNUS SJÖBERG

GIRUGÄMESH

Music

GAN-SHIN/SOUND POLLUTION

GGG

Smått underhållande platta av ett av banden i bräschan för den ständigt expanderande J-rockvägen. De har blivit jämförda med System Of A Down såväl som kallats för

”Japans svar på Tool”. I mina öron låter de varken som de ena eller andra, även om man kan ana att de lyssnat på och tagit intryck av dessa band. Biografin beskriver även Girugämesh som ”en musikalisk cocktail”. Där slår man huvudet på spiken. För det är exakt vad detta är. En salig röra av electro, metal, HC, hiphop, punk, goth och så vidare. Crossover är nästan ett understatement. Det som känns mest exotiskt är de tvåra kasten som ofta uppstår mellan nästan löjjevåkande schlager-trallvänlighet och brutalt metal-mangel och vrål.

I original-bookleten är texterna tryckta på japanska. Det vill säga med japanska tecken. För säkerhets skull har man (i den ickejapanska utgåvan av skivan) skickat med en svartvit bonus-booklet med alla texter skrivna med vårt alfabet. Men både på japanska och översatt till engelska. Det är intressant att notera att vinden verkar ha vänt för Japan, som fram till nyligen alltid varit ett ”publik och lyssnar-land” i våra västvärldssögon. Nu tar västvärlden plötsligt de japanska rockakterna på fullaste allvar. Och det är klart. Det är plötsligt trendigt och säljande. Då vaknar alltid intresset till liv i väst. Oavsett om det handlar om export eller import. Banzai!

CARL THUNMAN

KIERAN HEBDEN & STEVE REID

NYC

DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

För fjärde gången på mindre än tre år stängde den distingerade jazz-trummisen Steve Reid och den yngre, uppenbarligen understimulerade eklektikern Kieran Hebden in sig i studion och improviserade fram en massiv och inte helt lättsmält massa gränsöverskridande musik. Resultatet döptes till NYC, eftersom duon denna gång strävat efter att imitera det stora äpplets puls, rytm och energi.

Och det lyckades man minsann med. NYC är verkligen ett skitigt, energiskt och ständigt föränderligt album – Reid trummar maniskt, outtröttligt, och Hebden elektroniska kompositioner låter allt som oftast ungefär som glödande rost ser ut. Och även om albumet, som nämnts, inte är en helt lättsmält historia, är det tack vare sina narrativa, nästintill filmiska kvaliteter faktiskt långt ifrån så svårsmält som termen ”experimentellt improvisationsalbum” antyder.

NYC förtjänar sålunda nå utanför kretsen av inbitna fans, ut till alla dem som tror på musikens förmåga att berätta, på dess förmåga att förmedla bilder, på att man i malande trummor kan höra den stora oräknliga, gula taxibilar utspädda trafikens rytmer, på att maskinernas vassa surrande och väsande kan överföra den nattliga energin hos staden som aldrig sover.

NYC är en resa, helt enkelt – ett besök i en av världens mest fascinerande städer. Våga.

FREDRIK FRANZÉN

KRISTOFFER HEDBERG

Ett helt vanligt ögonblick

WILHELM MUSIC/ISMA

G

Tyvärr så finns redan både Lundell och Winnerbäck, inte behöver vi en till? Inget ont om det väl beprövade konceptet vispop och gubbrock på svenska. Men man kan få nog av låtar om rebeller med proggsång. Wannabe Dylan-munspel finns det redan tillräckligt många av i världen. Och så vidare.

Att blanda in engelska ord i svenskan är en sak när man pratar eller skriver blogg, men i en lätttext finner jag det outhärdligt. Varför? Visst är det ovanligt, men definitivt inte resan utanför den metaforiska lådan som jag saknar. Helt enkelt ett jävligt vanligt ögonblick.

ANNA GUSTAFSSON

ADAM HELDRING

Metro EP
TENNIS/HAGENBURG

GGG

När Adam Heldring fyllde 24 sålde han allt han ägde och drog till New York, där de här låtarna kom till. Det är en bra historia med nackdelen att den höjde mina förväntningar en hel del. För så dramatiskt bra är inte Metro EP.

Fin och snäll musik jag skulle gilla som bakgrundsmusik till en fika. Singeln *Ok goodbye* är poptrallig där resterande tre låtar är singer/songwritersorgsna. Det är snyggt arrangerat, finstämda stråkar till vänliga gitarrer och rent och prydligt.

Jag tycker mig förstå att vi får höra mer av unge herr Heldring i framtiden. Då hoppas jag att han särskiljer sig mer från mängden. Inte nödvändigtvis dramatiskt, men en aning till så hade betyget kunnat vara högre.

ANNA GUSTAFSSON

HER SPACE HOLIDAY

XOXO, panda and the new kid revival
WICHITA/BONNIERAMIGO

GGGG

Marc Bianci började sin karriär i Indian Summer och sedan Mohinder, som båda gjorde sina avtryck i screamo-scenen. Her Space Holiday påminner inte om något som har med HC att göra, istället är det glad indiepop som dominerar. The year in review är låten som tillsammans med The boys and girls levererar en härlig och ganska barnslig folk/indie-stämning.

XOXO, panda and the new kid revival lyckas faktiskt genomgående göra mig glad och det enda som håller ner plattan från en full pott är att låtarna ibland kan kännas för likriktade. Biancis röst och melodierna är dock för catchiga för att gå miste om. Från att till en början kännas som något gammalt blir skivan snart något nytt man inte vill släppa. I framtiden hoppas mina öron på att hans gamla meriter skiner igenom för att göra det ännu mer intressant.

ALEXANDRA BENGTSSON

HELLBILLY BOYS

Hellbilly Boys
KILLER COBRA/HIGH GEAR MUSIC

GGG

Svenska Hellbilly Boys debutplatta svänger loss i sann gammal 50-talsrockabilly-anda. Smattrande basgångar och livligt gitarrspel ger drag under myggjagar-dojorna. Rockabilly är en genre som är som den är. Antingen låter det riktigt bra eller ganska otajtt och oinspirerat. Variationsmöjligheterna är definitivt begränsade, för mycket frihetstagande suddar ut hela rockabillyprägel.

Hellbilly Boys har en förmåga att vackla fram och tillbaka, ena stunden är det fräckt som bara den och i andra spår låter det slentrianmässigt, glättigt och mer nära Dansbandskampen än Cramps eller Stray Cats. Flirtandet med psychobilly och surf finns närvarande, men på ett blygsamt och oskyldigt vis. Speciellt i *Backstreet education*, *Dead punk boogie* och *Wasted years* har grabbarna däremot fingrarna på de rätta ställena och kroppen sätts i självsvängning, både med och utan whiskey. Johnny Thunders gamle kompis Stevie Klasson finns med på gitarr och lap steel lite här och där. Detta faktum kastar konfetti över rock'n'roll-festen, men påverkar inte resultatet nämnvärt. Mitt snittbetyg på skivans samtliga spår hamnar någonstans i skärselfeld, varken himmel eller helvete.

MATHILDA DAHLGREN

HILLSTRÖM & BILLY

Hillström & Billy
M.OTION SONGS

GGG

Vet inte riktigt vad Hudiksvall kan stoltsera med. Grannliden, och kanske Hillström & Billy om några år. Den amerikanska roten finns där. Även om den är lätt kryddad av både Hälsingland och engelsk folkmusik. Tycker nog att

Hillström & Billy skulle sållat hårdare bland låtmaterialet och lagt lite mer tid i Sidelakestudion. Å andra sida så sticker de låtar som är riktigt bra ut ännu mer, Road to oblivion och It's all you till exempel. Men potentialen finns där och nästa gång blir det bättre.

PER LUNDBERG GB

IGLU & HARTLEY

And then boom
MERCURY/UNIVERSAL

G

Det doftar sommar, sol och charter om Iglu & Hartley. Det är bara kombinerat med grillfest, grogg och kokosolja som låtarna på *And then boom* skulle gå hem hos publiken. För det är någonting med sommaren som gör att gemene man temporärt tappar sitt sunda förnuft och annars så svårtförtäde musiköra. Kanske skulle Iglu & Hartleys supersvängiga dansgolvsrökare med elektroniska beats och förvrängd sång fungera bättre en sommardag än i mörkaste vintern.

Refrängerna är hittiga, 80-talsreferenserna är sköna och finns fler låtar av radiofavoriten *In this city* kaliber, men det som gör det mer eller mindre omöjligt att ta musiken på allvar är rappen. Den låter som om Akon och Rob 'n' Raz skaffade barn med Markoolio. Vilket inte är bra och inte ens skojigt. Ändå finns det någonting sommarförörskt med musiken som gör att om man hade ett blåglas i ena handen och ett grillspett i den andra nästan hade kunnat hålla ut till refrängerna för att få dansa lite till.

MARIA PETERSSON

SOFIA JANNOK

Åssögättis – By the embers
CAPRICE/CDA

GGGG

Det är som att hon fångar en redan på skivomslaget, med sin blick. Det är liksom svårt att komma undan, att vika undan. Sen blir det uppenbart och självklart att man är snärjd, som fångad med lasso, som frivilligt gående i hägnet.

Sofia Jannoks visor på samiska är visserligen omgivna av ett sound som låter väl smygjazzigt och gräsvenskt emellanåt, så där lagom upphetsande. Men tack vare den samiska sången, hennes röst, hennes röst, och de små, små nyanserna av jojk och samisk tradition som dyker upp som en helt naturlig del av musiken emellanåt blir det, om inte magiskt, så upplyftande och vackert att man inte kan sluta lyssna. Möjligen efter att hört titellåten några gånger till, och den varmt tidlösa vaggvisan *Dulla lulla* ytterligare några gånger, och låtit den stilla sitt sinne. Hade det inte varit för ett par rätt tradiga nummer hade det här kunnat vara riktigt klockrent.

MAGNUS SJÖBERG

JONTOLOF

Epilogue
LME PRODUCTIONS

GG

Jag vill kalla svenska Jontolofs musik för Lindexpop. Lite sådär lagom i alla delar. Men det kan bli aningen slätstrukt trots att det bara är åtta spår. Saknar lite bett och blod trots att han blinkar tydligt åt Larry Mullen Jr och kompani.

PER LUNDBERG GB

JACOB KARLZON

Improvisational three
CAPRICE/CDA

GGGG

Även om jag hintat om det tidigare så kan jag inte sluta, jag kan inte låta bli att uppmana alla att kolla in Caprices Improvisational-serie. Jacob Karlzon står för det tredje albumet i serien, allt inspelat enligt samma premisser: nattetid, på samma flygel, i samma lokaler, bara en ljudtekniker som sällskap, och musikern får veta temat för improvisationen strax innan allt ska spelas och spelas in.

Temat denna gång: Maurice Ravel. Och även om man inte är någon hejare på Ravel, även om det man kanske bara nickar igenkännande åt är *Bolero*-tonerna när de dyker upp, så är det en igenkänning, ett återmöte av något man i periferin glömt och upptäcker att man saknat. Det är ömsom vackert och ömsom äventyrligt; Jacob Karlzon lyckas fånga det flyhänt flyktiga i en fras och hålla kvar det och lösa upp det i intet bara för att sedan hitta det igen. Som porlande vatten, som enträgna flygfån som aldrig irriterar. *Improvisational* är en idé och ett koncept som bara känns mer och mer omistligt.

MAGNUS SJÖBERG

KRÄMEN, GIRAFFER OCH ANDRA SAKER

Spelar visor och pop – för själ och kropp
MASSPRODUKTION/BONNIERAMIGO

GGG

Jag gillade Krämens första officiella CD, Full kräm, när den kom ut i slutet av 90-talet. Skarpt. Det är inte speciellt ofta som rock och pop för barn görs på ett sätt som känns allvarligt menat, som görs på ett respektfullt sätt, egentligen. Ska man spela pop för barn, ska man inte försöka förenkla musiken till nåt lallande. Se på gamla klassiska stilikonerna Jojje Wadenius. Se på vad Ola Lindholm var med och gjorde med Myror i brallan och Ola och gorillan. Se på Bröderna Lindgren. Respekt och inget klappande på huvudet.

Det här är egentligen deras första officiella inspelning, ursprungligen utgiven på kassett, och det är riktigt befriande att lyssna till. Det är blues, det är folk, det är pop och visa om vartannat, och det känns som att, oavsett vilken målgruppen är, alla trivs och frodas i den lekfulla andan. *Va med mig, Fotboll och tjejer* med sitt saxofonriff, *Bärfisen Johan* med sin nästan psykedeliskt lekfulla text. Fast visst känns det lite halvtradigt i ett par låtar, och jag känner att det hade varit kul att lyssna på *Röda skor* igen, när man ändå får ett återbesök av Krämen.

MAGNUS SJÖBERG

LORDI

Deadache
SONYBMG

GG

Vuxna hårdrockare och recensenter tävlar i att hitta roligaste barnreferenserna till Lordi. Bandet jämförs med Nickelodeon, Disney och Muppet Show. Jag tänker inte sparka på någon som ligger ner, men musiken är definitivt inget som tilltalar de luttade. I Finland har intresset gått ner för bandet, och tyvärr finns det inte många låtar på *Deadache* som övertygar.

Det känns som om nåt har hänt i Lordigänget. Jag menar, jag gillade deras första album *Get heavy* från 2003 och tyckte det var svinkul att de vann Eurovision, om än med en ganska svag låt. Men sedan dess verkar bandet gjort som Rocky Balboa i hans tredje film – ägnat sig åt allt annat än att hålla sig i form. Visst, det är fiffiga refränger, men låtstrukturen följer a och o alltför strikt. Tråkigast är dock gitarrljudet, som inte alls är värdigt att åtfölja ett monster.

Förresten – hittar ni flörten till Mötley Crüe i *Man skin boots*? Om ni tar er tid att lyssna på den kan ni också ägna tid åt albumets bästa låtar: *Missing miss Charlene* och *Bite it like a bullet*.

TORBJÖRN HALLGREN

GARY LOURIS

Acoustic vagabonds
RYKODISC/ADA

GGG

Nu när Jayhawks-hjältarna Mark Ohlson och Gary Louris ger sig ut på turné nöjde sig inte Louris med att de tillsammans spelat in en ny skiva tillsammans. Istället lanserar han förra skivan *Vagabonds* från tidigare i år i en akustisk version. Om det är behövligt är svårt att säga men det blev i alla fall bara en EP vilket känns ganska skönt.

De här låtarna har växt för mig sedan jag fick original-*Vagabonds* i händerna, så det är svårt att inte gilla de i akustiska versioner. Tyvärr så är Louris röst så stark att den

nästan känns som det enda som når fram. Gitarrerna blir bitvis överröstad lite väl mycket och det här känns helt enkelt inte lika bra som originalet. Det räcker dock till att få ihop en bra EP.

ALEXANDRA BENGTTSSON

LUDACRIS

Theater of the mind

DEF JAM/UNIVERSAL

Christopher "Ludacris" Bridges har på Theater of the mind samlat en brokig samling gäster såsom The Game, T-Pain, T.I., Chris Rock, Rick Ross, Jay-Z, Ving Rhames, Nas, Common, Spike Lee, Jamie Foxx och Lil Wayne. Dessutom levererar ett flertal högklassiga producenter spår till denne skojlige och smidige mikrofonbesvärjare med ett totalresultat som är helschysst. Inte briljant, inte fantastiskt men heller inte speciellt tråkigt. Ser dock inte hur Chris ska kunna ta sig upp till den yttersta eliten med så ljummet material, kanske har han det inte i sig helt enkelt.

GARY LANDSTRÖM

CARIN LUNDIN

Smulor och parafrazer

PROPHONE/NAXOS

Även om det inte sägs rent ut, eller rentav hörs rent ut, så kan man inte komma ifrån att Carin Lundin är en skön jazzröst. Inte så att hon ger sig ut på ekvilibristiska upp-täckarfärder, utan på det där standardjazzsättet. Hon är en röst som andas trygghet, som kan sluta sig om ens axlar och låta en vila i varat, som kan bli ens ledsagare. Precis som bra jazzvokalister kan, precis som bra jazzvokalister ska.

Det som kan bli lite påträngande är just den, på något sätt väl svenska, tryggheten; jag har inget emot folkhemsjazz, bossanovajazz eller vanlig vardagsvisa, som hon sjunger i inledande *Kylskåpspoesi*, men ibland kan den bli så ofarlig att den kommer nära randen att bli ointressant. Men visst är det bra emellanåt. Carin låter ibland nästan som originalets Lill Lindfors i *Långtans samba*, och en del standards gör hon också med den äran, liksom *Histoire d'un amour*, svag som man är för chansen. Men det mesta blir lite väl mysigt i längden.

MAGNUS SJÖBERG

MAÑANA

Interruptions

RODEO STAR

Det är svårt att greppa Mañana, men avsikten med deras musik verkar vara att just släppa taget, att förlora sig i toner mellan verklighet och dröm. Glasvegas möter Sigur Ros på en färd ut i rymden utan destination. Man flyter omkring i en obegränsad atmosfär, likt en amöba på besök i obekant plasma. Det känns som att komma i kontakt med naturens oändlighet och omslaget skiftar i de högsta energiernas färg lila och svarta hälets nyanser. Låtarna flyter in i varandra och gör att skivan bör upplevas i sin helhet, då den kräver ett speciellt sinnestillstånd – ett flytande tillstånd av distans från sitt eget jag och upptagande av ett alternativt svävande universum. Experimentellt och genomsvävande "indie". En hisnande känsla av att förlora sig själv sprider sig inombords – skönt eller skrämmande får den enskilde lyssnaren avgöra. Men man kan aldrig komma ifrån sig själv, denna klaustrofobiska tanke. Självt jag ändå inte riktigt redo för att kasta mig ut i det osäkra intet.

MATHILDA DAHLGREN

MEMENTO MORI

Ur skymningen 1982-1988

UNDEFINED SOUNDS

Nu för tiden så är väl Eskilstuna mer eller mindre synonymt med Kent, men det fanns en tid då Memento Mori

var ortens rock- och punkkungar. Under början av 80-talet gav man ut ett antal album som skulle komma att bilda skola för den svenska postpunkgenren. Med hjälp av mullrande pukor, tunga syntmattor och Tom Holmlunds kraftfullt mässande röst så skapade man ett sound som än idag känns tämligen unikt. Men mot slutet av 80-talet gjorde slitningar inom gruppen och bristande intresse från skivbolaget att bandet splittrades.

Ur skymningen är en bra och väl sammansatt samling som plockat guldgruvorna ur bandets mest produktiva år. Gamla örhängen som *Nu vaknar tusen själar* och *Detta är paradiset* sticker ut som tidlösa klassiker ur en kort men intensiv karriär.

THOMAS RÖDIN

MERCURY REV

Snowflakes midnight

V2/BONNIERAMIGO

Blanda spår-knappen på Ipoden känner väl de flesta till? Jag använder alltid funktionen men väntar alltid på att få lyssna på samma låtar och vägen dit fylls ofta av för tillfället mindre intressant musik. Mercury Revs förra album har slutit ett avtal med min pod om att alltid dyka upp när jag inte är sugen.

Förhoppningarna på nya skivan blir nu att hitta tillbaka till det där suget. Tyvärr så slår det inte igenom den här gången heller utan jag hör bara en sämre version av Flaming Lips. *The dark is rising* är fortfarande en av mina favoritlåtar men jag hittar ingen sådan låt på *Snowflakes midnight*. Jag verkar inte kunna få ut mer av det här bandet.

ALEXANDRA BENGTTSSON

THE MIGHTY MIGHTY BOSSTONES

Medium rare

BIG RIG/SOUND POLLUTION

När jag läste att amerikanska The Mighty Mighty Bosstones legat på skivbolaget Taang!, som också släppt Hard-ons, Lemonheads och Mission of Burma, kunde jag inte bli annat än exalterad. Men istället för hardcore eller punk hamnar det här bandet i genren ska. Det enda jag kommer att tänka på vad gäller 90-tals ska är en sekvens ur filmen *Clueless* och det är något med den där ska-takten och blåset som jag inte kan ta på allvar. Det känns larvigt helt enkelt hur många chanser jag än ger Medium rare, som för övrigt pryds av en tecknad bulldog med en stek i munnen på omslaget.

ALEXANDRA BENGTTSSON

MOTJIVA

We better free ourselves

EGENPRODUCERAD

Danskarna i Motjiva ligger inte på något skivbolag, men *We better free ourselves* är inget skramligt hemmabygge. Förklaringen kan ligga i att bandet har en egen studio och uppenbarligen mycket tid och höga ambitioner. Till nästa skiva har de tveklöst ett bolag i ryggen för den här är snygg.

Det är rock – en manlig, amerikanskklängande sådan med raspig sång och många gitarrer. Hade killarna vart 20 år äldre skulle skivan kunna klämmas in i gubbrockfacket, men nu hamnar den utanför med god marginal. Nu blir det istället en mysig, hyfsat bredbent mansrock.

Motjiva gör det mesta rätt, men skivan saknar ändå någonting. Det är svårt att hålla en hög nivå genom hela 15 låtar, men Motjiva är i alla fall jämna vilket dock även är skivans svaghet. Den behöver det där lilla extra som får det att bränna till. Fler nivåer, mer variation, något som överraskar. Bara för att det är snyggt blir det, tyvärr, inte spännande.

MARIA PETERSSON

MT. WILSON REPEATER

Mt. Wilson Repeater

CHEMICAL UNDERGROUND/BORDER

Om man tidigare lyssnat på Radar Bros., som etiketterats med bland annat slowcore, indie-rock och shoegaze, behöver Jim Putnams röst ingen närmare presentation. Mt. Wilson Repeater är hans soloprojekt, där han experimenterar med ett mer psykedeliskt och elektroniskt sound.

Sången tar lite plats, och det är nedstämda gitarrslingor och elektroniskt knaster som dominerar. Annat innehåll är ljusa pianotoner, långsamma rytmer, vislande och mysighet. Omväxlande finstämt och opusat, men hela tiden riktigt bra. Skulle dock behöva utfärdas en varning: överdriven konsumtion kan ha deprimerande effekt.

ANNA GUSTAFSSON

MUDVAYNE

The new game

SONYBMG

Öppningen är skitsnygg och om det bara hade stannat där hade allt varit frid och fröjd. En snabb gitarr som riktigt rycker fram, som rusar och sen exploderar i ett riktigt skönt driv. Sången är underbart undertryckt och allt bara så bra. Men sen måste man varva skrik och hårdhet med schlagerrefränger och jag fattar ingenting.

A new game är en riktigt bra snabb låt som tyvärr stannar upp i ett midtempomeck i mitten och tappar både riktning och fart. Lite som hela plattan, det är mer av samma som vi fått förut, men lite mer mainstream, lite tamare och lite tunnare låtar. Det är synd för Mudvayne var på väg nånstans ett tag, men gick vilse och försökte bli både radio och metal samtidigt, och nu irrar de omkring och vet inte riktigt vilka de är.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MURCOF

The Versailles sessions

LEAF/DOTSHOP:SE

Fernando "Murcof" Corona ska ha en eloge för två saker; att han aldrig är rädd för det bombastiskt storslagna (utan att för den sakens skull bli svulstig) och att han på detta album försöker utveckla sin musik åt ett delvis annat håll än tidigare. Tyvärr innebär det samtidigt att han gjort ett av sina svagaste album på länge (Remembranza och Cosmos var båda milstolpar inom electronica-möter-klassisk musik).

Främst märks skillnaden mot tidigare skivor i att de sugande djupa beatsen är borta (förutom i sista låten på skivan) och att de svepande cineastiska stråkljuden lyser med sin frånvaro. Istället är det plockande och svirrande ljud som samplats från 1600-talsinstrument som utgör ryggraden på *The Versailles sessions*. Skivan gjordes för Les Grandes Eaux Nocturnes – en årlig festival som kombinerar ljud, ljus och vatten i Versailles. Förmodligen kom musiken mer till sin rätt under festivalen. Men som skiva klarar sig detta material inte riktigt på egen hand. Låtarna saknar en tydlig struktur och ljuden från de samplade instrumenten (viola da gamba, flöjtar och annat) blir alldeles för enahanda och långtråkiga i längden.

MATS ALMEGÅRD

NICKELBACK

Dark Horse

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

I Nickelbacks hemstad Edmonton kommer de aldrig någonsin att bli profeter. I den staden regerar Oilerslegenderna Wayne Gretzky, Kent Nilsson, Craig MacTavish, Ethan Moreau, Ryan Smyth och Ales Hemsky. I Edmonton styr hockey. Ironiskt nog kommer ett band som Nickelback därifrån. Ett band som spelar hockeymusik i en hockeystad. Nickelbacks musik är anpassad och går på ful-Viagra. Anpassad till radio. Anpassad till omklädningsrummet i

skivor

Rexall Place. Jag har svårt för Nickelbacks lama rock men älskar allt som har med Edmonton att göra. Men skulle förmodligen stå och skråla med till varenda låt på Dark Horse om jag väl var där. Men det värsta med den här surdegen är att ovan nämnda spelare tycker tvärt emot mig. Suck!

PER LUNDBERG GB

WILLIE NILE

Live from the streets of New York

BLUE ROSE/BORDER

GGGG

Willie Nile har ju varit med i uppåt en 30 år nu, men väl aldrig på riktigt allvar nått ut till den största massan. Det är synd. Framför allt när senaste studioplattan *Streets of New York* ändå fick så pass mycket uppmärksamhet och bra respons.

Det är också tack vare den som man nu också kan få Willie Nile live och dessutom kolla den medföljande DVD:n. Allt är inspelat vid releaseparty för studioplattan, och det märks nästan att han vet att han har ett knippe låtar som i sin genre naturligtvis inte alls är världsomvälvande, men som är levande, som är uppfriskande, som är intrikata och eftertänkansvärda och roliga. Precis som han musikaliskt kan låta som en korsning av Costello, Reed och Dylan, gäller samma texterna, betraktelser, berättelser, reflektioner. Gubbrocken har aldrig känts mer vital och värd allt gott.

MAGNUS SJÖBERG

NO FUN AT ALL

Low rider

BEAT 'EM DOWN/SOUND POLLUTION

G

En pimpad cykel på framsidan och albumtiteln *Low rider* får mig direkt att känna en viss avsmak. Vänder jag sedan fodralet ser jag fem för gamla snubbar som borde ha behållit den där plägsamma tystnaden som står om i pressmeddelandet. Men man vet aldrig? No Fun At All hade en ljus stund på 90-talet när de gjorde en cover på Misfits *Where the eagles dare*. *Low rider* kan nog älskas av diverse Bad Religion- och Green Day-fans men eftersom jag har svårt för alla tre nämnda band så växer inte den här skivan hur många lyssningar den än får. Skivan känns bara tagen från en del av det förflyttna som borde ha stannat där.

ALEXANDRA BENGTSOON

NOBLESS OBLIGE

In exile

REPO/SOUND POLLUTION

GG

Tysken Sebastian Lee Philipp och fransyskan Valerie Renay slog ihop sina konstnärspåsar för snart fem år sedan och bildade Nobless Oblige. In exile är uppföljaren till debutalbumet *Privilege entails responsibility* – adelskap förpliktigar – en titel som är den engelska översättningen av begreppet Nobless Oblige. Sebastian är producent och har senast jobbat med The Hidden Cameras, Valerie är skådespelerska och Nobless Oblige har turnerat med bland annat Vive La Fete och Patti Smith. Om den upphöjda sociala ställning som nämns i bandnamnet syftar tillbaka på medlemmarna lämnas osagt, men Nobless Oblige håller sig i alla fall upptagna i arty-kretsarna.

Från spår ett på *In exile* finner sig en alldeles särskild känsla av att musiken hör hemma på ett soundtrack. Ett soundtrack till en lagom långsam tysk/fransk deckare från 70-talet med mycket kärlek, passion och mystiska mord. Det ligger en spänning i musiken, en mystik som bäddar för intriger. Flera lager av samplade ljud och elektroniska melodier bygger tillsammans med den flerspråkiga sången upp en härligt suggestiv stämning. Vissa spår känns dock plumpa och snarare småkomiska. Andra sticker plötsligt iväg i motsatt riktning i vad som beskrivs som flörtar med världsmusik. Sammantaget blir *In exile* en lite väl mixad kompot kryddad med cockney, mellanösterninfluenser och tvärflojt och en skiva där några få guldkorn och en skön stämning försvinner i mängden.

MARIA PETERSSON

MARTIN ORFORD

The old road

GIANT ELECTRIC/PEA RECORDS

GG

Progressiv. Smaka på det ordet. Slå upp det och sätt det tillsammans med rock så blir det progressiv rock. Alltså rockmusik. Det som är eller var för de som hörde Bill Haley skaka läpp och Elvis rulla höft, lika med rebell och uppvig-lare. Nu tappade jag nästan bort mig men Martin Orford påminner raskt att det är *The old road* jag lyssnar på och det handlar om progressiv rock. Men trots att Martin är en fantastisk musiker så är det inte ett dugg intressant att höra honom stapla toner på varandra. Fyrkantiga låtar och nästan helt livlösa.

PER LUNDBERG GB

PARK HOTELL

Free for friends

ULTRA RADIO RECORDS

GG

Det finns mycket dålig musik. Det kan alla enas om, eftersom man hör den så gott som dagligen – i affärer, på restauranger, från snoriga tonåringars mobiler på tunnelbanan. Men hur stor del av all musik som är tråkig, det tänker man inte riktigt på. Faktum är dock att en fascinerande stor del av all musik är tråkigare än att se färg torka. Luleåbandet Park Hotells debutskiva är kanske lite roligare än så, men det rör sig om en ganska liten marginal. Ungefär lika stor som variationen på *Free for friends*. Det är ursvensk gitarrpop rakt igenom men med så lite känsla att hörselgångarna skrumplar. Om det är dåligt? Nja. Men jisses, vad det är tråkigt.

REBECCA AHLBERG

RACHEL UNTHANK & THE WINTERSET

The bairns

ROUGH TRADE/BORDER

GG

Jag har alltid sett Sub Pop och Rough Trade som relativt säkra kort vad gäller skivsläpp men här lyckades sist-nämnda skivbolaget förvåna mig. Rachel Unthanks röst tillsammans med lite för mycket pianospel och violiner blir lite för traditionellt. Soundtracket till Ronja Rövardotter dyker upp som referens i huvudet istället för Regina Spektor eller Anthony & the Johnsons som jag hade önskat. Hade hon kört en hel version av Will Oldhams A minor place istället för tio sekunder hade kanske The bairns imponerat mer på mig.

ALEXANDRA BENGTSOON

S-CORE

Gust of rage

DRAKKAR/SONYBMG

GGG

Stenhård och aggro hardcore metal från franska Strasbourg. Högt tempo genom hela plattan. En helt jävla grym partyplatta om man står på den foten. Får lite svårt av just tempot mot slutet av *Gust of rage*, som nog hade mått mycket bättre med nio spår istället för tretton.

PER LUNDBERG GB

SEVERED SAVIOUR

Servile Insurrection

CANDLELIGHT/SOUND POLLUTION

G

Jösses, vad en del måste ta i för att höras och synas. Fusionsjazzorienterad dödsmetall. Känn på den. Severed Saviour staplar basgångar, svajarmar, instrumentation, taktbyten, nöthäften och textrader på hög. Sen rasar det.

PER LUNDBERG GB

SIKH

One more piece

DRAKKAR/SONYBMG

GGG

Inom fransk metal finns tydligen mycket att upptäcka, Nicebandet Sikh till exempel. Sikh låter kompetent men kanske en smula daterat. För metal med inslag av hiphop och funk kanske inte är 2008, men skit samma. Det räcker med att man kan skriva bra låtar. Och visst är Kallaghan en sångare som skulle sätta en del pojks- och flickhjärtan i brand. Och självklart blir Fred Durst avundsjuk när han hör *Ballad of the harmless* för att inte han skrev den för sju år sedan.

PER LUNDBERG GB

SINNER

Crash & burn

AFM

GGG

Tyska Sinner har gett ut album sedan mitten på 80-talet, men aldrig lyckats göra större väsen av sig. Nu släpper de sitt fjortonde album – om jag räknat rätt – och det innehåller typisk melodiös heavy metal från samma era då de debuterade.

Crash & burn är totalfri från experiment, och lika fri från illusioner om att detta skulle vara något unikt. Därmed är det också förvånansvärt stabilt och jämnt. Gillar du den här sortens hårdrock ska du köpa Sinner, och hålla ögonen öppna efter det underskattade 80-talsbandet Faithful Breath på e-bay eller Tradera. Fast jag har glömt vad deras enda bra platta hette.

Sinners svängigaste låt är *Revolution*, som inte är särskilt hårdrock men funkade bra ändå.

TORBJÖRN HALLGREN

SIXPACK HOLIDAY

Songs from the doghouse

SIXPACK/ROOTS

GGG

Ibland blir man så glad när man har fel. Jag hade nämligen inga höga tankar om svenska Sixpack Holiday, lurades av plattans fantasilösa omslagsbild som för tankarna till irländsk folkmusik. I stället spelar sextetten från Norrtäljestrakten kompetent countryrootsrock och väjer inte för att använda instrument som dragspel, mandolin och munspel. Killarna har även lyckats få med steelgitaristen Al Perkins, mannen som spelat med storheter som Emmylou Harris, Chris Hillman och The Flying Burrito Brothers. Tillsammans gör de rapp och skönt nervig rootsmusik som vinner på starka låtar. Att de egentligen inte tillför genren någonting nytt hör liksom till.

ROBERT LAGERSTRÖM

STATIC THOUGHT

The motive for movement

HELLCAT/BONNIERAMIGO

G

Minor Threat-loggan är klippt och jag hoppas på intensiv HC när jag sätter in *The motive for movement* i CD-spelaren. Istället får jag en skiva som ännu en gång klippt de klassiska hardcore-riffen men som grädden på moset lagt till 80-tals hårdrocksvibbar som är oförställda och som drar ner skivan till rännstenen. Skivan är emellanåt lite läskig. Om ändå bara *Static Thought* hade hållit sig till gammal HC istället för att blanda in opassande skapande i låtarna så hade det åtminstone inte känts fränstötande.

ALEXANDRA BENGTSOON

TAINATAR

Hämärän juhlat

PRESENCE/RECORD HEAVEN

GGG

På ett sätt gillar jag hybriden som uppstår i Tainatars friktionsfria möte mellan det vagt nordiskt etniska, den, jag vet inte hur liten emellanåt, men, jazzen, och det som

egentligen inte kan beskrivas som något annat än, ja..., slager... Det ibland filmiska, det ibland nästan patetiskt storslagna, det ibland puttrande lågmålda. Fast det är lite svårt att få ett ordentligt grepp; jag vet inte om det är låtarna, jag vet inte om det är den sammanhållna spretigheten, jag vet inte om det är något annat, men det griper aldrig tag. Visst finns det driv, visst finns det flirtar med rock, hallå, vi snackar Finland, nästan rockmusikal ibland, men i det stora hela finns det inget som tar tag och berör, något som sticker ut. Trots att allt samlats så harmoniskt under samma paraply. Kanske det är det som är problemet. Jag vet inte. Men jag vet att det finns något här, något jag inte hittat, något jag inte definierat, eller så är det bara en skicklig maskering för något jag inte vill finna. Förbryllad, javisst. Men det som göms är ändå inte så storvulet att man inte kan bedöma det, och visst kan det vara bra, men jag nöjer mig med en intresserad axelryckning.

MAGNUS SJÖBERG

TEN KENS

Ten Kens

FAT CAT/BORDER

GGG

Kanadensisk alternativrock som stundvis blir lite för mycket mangel och skräp. Ta Black Mountains tråkiga stunder och blanda med Lambchops tysthet så blir det något i närheten av Ten Kens. Men någon gång efter femte lyssningen så vänder det och Ten Kens skräp växer till sig till en rock med indiegitarrer och den mumlande sången blir istället nyskapande.

ALEXANDRA BENGTTSSON

T-PAIN

Thr33 ringz

JIVE/SONYBMG

GGG

Tallahassee autotunekung ligger inte på latsidan, här kommer tredje egenproducerade plattan på några år, dessutom gästar han ju var och varannan hitlåt i r'n'b/soul/hiphop-genrerna. Och visst fortsätter framgången. Men inte på grund av att Thr33 ringz är klockren, snarare är den svår att värja sig mot.

Bästa polarna Akon och Lil Wayne lyfter när de gästar, och självklart tar Kanye West *Therapy* till oanade höjder med sin berättande stil. *Change* är dock en sliskig besvikelse, trots att Diddy, Akon och Mary J:s gästspel.

En platta som inte är oundgänglig.

GARY LANDSTRÖM

UNDERWATER SLEEPING SOCIETY

The dead Vegas

KOOL THING/PLAYGROUND

GGG

Det börjar fint med *Saw you at my funeral*. En poppängä som i refrängen refererar till Radioheads melodios vinga men ändå stabila Pyramid song.

Men någon vinglighet finns det inte plats för på *The dead Vegas*. Det handlar om rak effektiv pop. Det är finska Underwater Sleeping Societys tredje skiva och det hörs, det låter rutinerat. Okko Niemins sätt att sjunga påminner ibland om Jan Jämte, som står för de vokala delarna i Umeå-bandet Koma. Där slutar jämförelserna. Bandet skulle snarare passa utmärkt som ett lite osigare förband till Keane eller Snow Patrol. Bandet har också blandat in 70-tals-spaceiga syntar, som får mig att tänka på Genesis eller Mike Oldfield. Att Underwater Sleeping Society är duktiga melodimakare kan man inte komma ifrån. Låtarna klistrar sig fast i huvudet, trots att deras musik egentligen inte är min grej. En svag trea.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

WE

Tension & release

RODEOSTAR

GGGG

Norska kvartetten We släpper sin trettonde studioplatta och utan att vi stött på varandra tidigare tror jag bestämt att jag hittat en ny pålitlig vän.

Nånstans mellan Black Sabbath och Kula Shaker rör sig deras rock och jag gillar, gillar, gillar vad jag hör. Till och med den riktigt uppenbara stölden från Black Sabbaths *Snowblind i Appreciation* har jag överseende med.

ROGER BENGTTSSON

GREG WEEKS

The hive

WICHITA/BONNIERAMIGO

GG

Niominuterslåtar är inte okej, vare sig det rör sig om progressiv rock, hiphop eller experimentell singer/songwriter-electronica. I alla fall inte när det inte händer något alls på de nio minuterna. Greg Weeks har mer än ett bra exempel på onödigt långa låtar på *The hive*, en skiva som kunnat vara finfin folktronica om den bara känts det minsta lilla inspirerad. Istället är det evighetsinstrumentalpartier och monoton sång över ganska taskigt gitarrspel.

EMMA RASTBÄCK

THE WELCOME WAGON

Welcome to the Welcome Wagon

KITTY ASTHMATIC/BORDER

GGGG

The Welcome Wagon utgörs av Monique och Vito Aiuto från Williamsburg, New York, där även Vito är pastor. Inte så konstigt att deras debutskiva, *Welcome to the Welcome Wagon*, är tydligt religiöst präglad. Gamla psalmer, lite Velvet Underground, lite Smiths, några egna låtar. Så ser receptet för plattan ut. Allt genom producenten Sufjan Stevens filter. Han har hjälpt bandet att ta vara på melodierna och hela skivan genomsyras av hans karaktäristiska känsla för vackra detaljer. Till exempel är gitarrslingan som smyger sig fram genom första spåret *Up on a mountain* ljuvlig.

Grunden utgörs av klockspel, fiol och gitarr och körerna som backar upp paret är direkt hämtade från den lokala kyrkan. Som helhet en väldigt snygg skiva. Min enda egentliga invändning är just att cover-versionerna av Velvet Undergrounds *Jesus* (vilken annars?) och Smiths *Half a person* inte riktigt funkar. Jag gillar verkligen att de är med på skivan men arrangemangen gör inte låtarna rättvisa. *Jesus* har till exempel en jobbig körstämma som mest stör. *Half a person* känns mest tråkig. Men resten av skivans lysande melodier väger upp dessa snedsteg.

På nätet läste jag förresten om hur The Welcome Wagon brukar ta paus mitt i spelningarna för att bjuda publiken på paj. Hur fint är inte det?

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

LARRY JON WILSON

Larry Jon Wilson

1965/BORDER

GGG

Efter 30-års skivsläppardvala har Larry Jon Wilson åter vaknat och har långa berättelser att förtälja om ett liv utanför rampljuset, ett rampljus han aldrig riktigt fick ta del av, även om skivorna hyllades. Skuggorna efter likasinnade som Kris Kristofferson och Tony Joe White har dolt honom väl. Men desto mer har han upplevt därute i verkligheten. Sångerna är mycket likvärdiga sinsemellan, som kapitel ur en roman om ett vemodigt levnadsöde som inte förändras när man vänder blad, och rösten dominerar över en ensam, akustisk gitarr och sparsmakade stråkar.

Detta Wilson-verk har vissa likheter med Johnny Cash sista skivor, samma mörka stillsamhet och drömmar som vill hinna uppfyllas innan allt tar slut. Största delen av sitt liv har han ändå bakom sig, ett tragiskt faktum han tampas med. Skivan är fylld av en röst från en äldrad man, men Cash hade några högre grader av inlevelse och

djupare ärr i sina livsutdrag än vad Wilson uppvisar. Det är ändå vilsamt och på något sätt vackert att lyssna till den gamle mannen som ännu har gott om styrka kvar, trots lika mycket styrka i glasets drycker. Kanske är det ändå bra att han varit borta länge. Nu har han så mycket mer att berätta. Jag lyssnar gärna, men lämnar repeat-knappen orörd. En bra historia gör sig alltid bäst första gången.

MATHILDA DAHLGREN

WOLAND

Manhunt

NATIONAL/BONNIERAMIGO

GGG

Skivbolaget beskriver Wolands andra album *Manhunt* med ord som brutal åtrå, förföriskt mörker, sex, våld och nästan makaber kärlek. Det är ett vågat, och lite skrämmande, spektra av möjliga musikinriktningar och vilket onekligen väcker intresset. Som på given signal blir jag hejdlöst nyfiken. Och lite besviken. För alla de där liknelserna kommer inte fram när Woland spelar. Stockholmsduon gör en mörk, elektronisk rock som inte är så makaber eller brutal som det påstås utan snarare drömsk och melankolisk. Det vilar en mystisk och lätt skrämmande känsla över hela skivan och de teatraliska arrangemangen. Ljudbilden är hoppusslad av stämmingsfulla körer, sköna basgångar och troiska syntar.

Albumet är väl sammanhållet, Woland vet vart de vill, men de när ändå inte riktigt fram. Det gnistrar till lite här och där på skivan, ett stick som passar perfekt eller en melodi som fastnar. *Manhunt* räcker inte hela vägen eftersom det perfekta sticket inte följs av en lika klockren refräng utan istället planar låtarna ut och bildar en ganska platt skiva.

MARIA PETERSSON

FOO FIGHTERS

Live at Wembley stadium

RCA/SONYBMG

GGG

Konsertens höjdpunkt är Dave Grohls tårar över att spela inför 86 000 åskådare och att han äntligen får stå på samma scen som Jimmy Page och John Paul Jones. Som ett barn på julaftonsmorgon. Jag träffade Dave och Chris för några år sedan. Han sa då att han skulle släppa allt ifall Jimmy Page ringde och frågade ifall han ville spela trummor med ett återförenat Led Zeppelin. Chris sa bara "I totally understand man".

Foo Fighters radar upp hit efter hit och det blir faktiskt lite gröttigt trots att de går ned i tempo och växlar till akustiskt. Men det här, tror jag, är inte en konsert du ska se på DVD utan du skulle varit på plats i London den där regniga kvällen.

PER LUNDBERG GB

TWISTED SISTER

Live at the Astoria

DVE/SOUND POLLUTION

G

Vissa saker försvinner aldrig. Herpes, Filip & Fredrik, stan-ken av urinöl och Ajax. Twisted Sister kan man lägga till den listan. Jag fattar inte att det fortfarande finns ett sug efter att höra och se Twisted Sister. Visst, de håller ett högt tempo konserten igenom och Glen Close/Mimi (från Drew Carey Show)/Dee Schneider headbangar frenetiskt. Men att höra honom jönsa om hur mycket den och den låten betytt för honom gör mig bara cynisk. Soptippen nästa.

PER LUNDBERG GB